SEURANÄYTELMIÄ

№ 153

Kun ruusut kukkivat

3-näytöksinen huvinäytelmä

Kirjoittanut

Maiju Lassila

ARVI · A · KARISTO
HÄMEENLINNA

„Seuranäytelmiä“

Ottaessanne jonkun seuranäytelmän esitettäväksenne, ostakaa aina lähimmästä kirjakaupasta tahi suoraan kustantajalta niin monta kpl. kirjasta, kun esitettävässä näytelmässä on suurempia osia — hyöty siitä tulee molemminpuoliseksi.

N:o 1 Kokouksesta palattua, 1 n. Väinö Kataja. (6 h.) 50 p.
N:o 2 Wapaaviikolla, 3 kuv. Arvi K. (6 h.) 40 p.
N:o 3 Kantopään lukuhuoneella, 2 n. Väinö Kataja. (8 h.) 75 p.
N:o 4 Pestuupäivä Rannanpäässä, 1 n. K. O. Tanner. (10 h.) 50 p.
N:o 5 Ei sovintoa ennen uhria, 3 kuv. Yrjö A. K. (11 h.) 75 p.
N:o 6 Muistojuhla, 1 n. K. O. Tanner. (13 h.) 50 p.
N:o 7 Iimäellä, 1 n. Santeri Rissanen. (7 h.) 75 p.
N:o 8 Kulkijan palatessa, 1 n. Heikki Soisalo. (9 h.) 75 p.
N:o 9 Tuli on irti, 1 n. Frans Viitanen. (9 h.) 50 p.
N:o 10 Aatteen voima, 4 n. M. P. (17 h.) 1:50.
N:o 11 Mestari Muikkunen, 2 kuv. Mikko Puhurinen. (8 h.) 75 p.
N:o 12 Kukistuva suuruus, 3 n. Eino Haapanen. (7 h.) 50 p.
N:o 13 Juhannus-iltana, 1 n. Urho Haapanen. (10 h.) 50 p.
N:o 14 Amerikasta palattua, 1 n. Aapo S. (11 h.) 50 p.
N:o 15 Rouva Kivi, 3 n. Liina Asikanus. (9 h.) 1 mk.
N:o 16 Nuottanuotiolla, 1 n. Korhos-Heikki. (7 h.) 60 p.
N:o 17 Rikkaus ja rakkaus, 2 n. K. O. Tanner. (8 h.) 1 mk.
N:o 18 Herra Koulumestari, 1 n. Urho Haapanen. (3 h.) 80 p.
N:o 19 Kauppias taskussa, 1 n. Aatami Kahra. (9 h.) 50 p.
N:o 20 Mestarin rakkausseikkailut, 2 n. U. Haapanen (7 h.) 75 p.
N:o 21 Rukkaset, 1 n. Korhos-Heikki. (7 h.) 75 p.
N:o 22 Metsän povessa, 1 n. Raiju Ranta. (10 h.) 75 p.
N:o 23 Hakalan rahat, 2 n. Suru. (9 h.) 75 p.
N:o 24 Kaksi mestaria, 1 n. Urho Haapanen (4 h.) 75 p.
N:o 25 Kolmen markan koneenkäyttäjä, 1 n. Y. Heilala. 8 h. 75 p.
N:o 26 Torpparit, 3 n. Urho Haapanen. (7 h.) 75 p.
N:o 27 Pullanpyörittäjäin kokous, 1 n. Y. Heilala. (10 h.) 50 p.
N:o 28 Suomen päivä, Runok. Urho Haapanen. (3 h.) 50 p.
N:o 29 Arvannosto, 3 n. Yrjö Heilala. (11 h.) 75 p.
N:o 30 Rakkautta ja politiikkaa, 1 n. A. T. (7 h.) 75 p.
N:o 31 Patruunan palveluksessa, 3 n. A. T. (12 h.) 75 p.
N:o 32 Työlakko, 3 n. Urho Haapanen. (10 h.) 1 mk.
N:o 33 Taistelua ja epätoivoa, 3 n. Jukka Pohjola. (13 h.) 1 mk.
N:o 34 Kullervo Tuonelan joella. — Nyyrikki ja Tellervo. — Sinipiiat. 3 Runokuv. Urho Haapanen. (3—4 h.) 1:25 p.
N:o 35 Uusi Pastori, 3 n. Evald J. (7 h.) 75 p.
N:o 36 „Neidon mieli miehelähän“, 1 n. T. Kiviaho. (7 h.) 50 p.
N:o 37 Laittomuuden aikana, 4 n. K. O. Tanner. (10 h.) 1:50 p.
N:o 38 Syiden kirous, 3 n. Evald J. (11 h.) 1 mk.
N:o 39 Aili, 3 n. A. T. (9 h.) 75 p.
N:o 40 Katovuosina, 3 n. Aukusti Simelius. (15 h.) 1:50.
N:o 41 Kilpakosijat, 2 n. Evald J. (6 h.) 75 p.
N:o 42 Langaton telefooni, 2 n. Evald J. (8 h.) 75 p.
N:o 43 Laulutaiteilija, yksinpuh. Aaro Vallinmäki. (2 h.) 40 p.
N:o 44 Suuruudenhulluutta, 1 n. Ossi Juhannus. (6 h.) 75 p.
N:o 45 Hetken lapsi, 3 n., Veijon-Veikko, (8 h.) 75 p.
N:o 46 Suuria tuumia, 1 n. Evald J. (6 h.) 75 p.

Algoth Untola

MAIJU LASSILA

KUN RUUSUT KUKKIVAT

3-NÄYTÖKSINEN HUVINÄYTELMÄ

KUSTANTAJA
ARVI A. KARISTO, HÄMEENLINNA

HÄMEENLINNA 1912,
O.-Y. HÄMEENLINNAN UUSI KIRJAPAINO

HENKILÖT:

„Mamman Liisa“, keski-ikäinen talonneito.
Silja, nuori tyttö, edellisen sukulainen.
„Pekka Eevastiina“, (Pekka Leopold Huutava), rampa ruotiukko.
Jorkka Maijanpoika Jurtikka.
Antti Hermanni Juikurinen,
Simo Aleksanteri Matikainen,
Pekka Polykarpus Riemuton, (noin 60-vuotias).
Mikko Siunattu,
} rautatien-työmiehiä.
Miihkuli Petrinpoika Rehvakka, kulku-kauppias.
Löppö-Leena, kylän akka.
Kaisa Josefiina.
Joukko nuorta väkeä.

Tämän näytelmän esittämisoikeuden saa jokainen, joka lähettää kustantajalle 15 markkaa, minkä vastineeksi kustantaja lähettää 6 kappaletta tätä kirjaa.

ENSIMÄINEN NÄYTÖS.

Mamman Liisan tupa. Lieden luona alasinpölkky. Pekka Eevastiina nukkuu sängyssä.

Mamman Liisa

(Hioo kirvestä, keskellä tupaa seisten, laulaa hyräillen, kieputtelemalla kuin ajatuksissaan, piippunysä suupielessä.)

Kun kukkivat kaunihit ruusut,
oi, joi kuin ne kukkivat, oi!
Kun kukkivat ihanat ruusut,
niin sydän se lemmestä soi.

(On lopettanut hiomisen, ottaa piippunysän ikenistänsä ja sylkäsee pankon eteen hieman kumartuen. Pekka Eevastiinalle.) Alapas nousta siitä, Pekka, ja rupea siivoamaan tupaa. *(Kopistellen piipustaan porot pankolle. Kovemmin.)* Pek-ka! *(Nykäisee kengän kärestä.)* No, Pekka! Ala nousta ja lakaise tupa! *(Pekka Eevastiina herää, virutteleikse ja haukottelee.)* Mene tiedä vaikka tähän viskaisi vieraiksi niitä rautatien työmiehiä, niin onhan toki lattia puhdas. *(Pekka kohottautuu unisena istumaan. Liisa touhuaa raappien lonkkaansa.)* Minä tästä pistäännyn hakkaamassa halot ja sinä keittää höyräytä vaikka huttua, niin saa tässä mahansa täyteen. *(Läh-*

dön hommassa.) Ja jos se tädin tyttö, Silja, tulee silläaikaa, niin sano, että jos vaan on vieraita, rautatiemiehiä, niin... tiedäthän... että kristillinen meno... *(päättävästi)* ja kaikki silmän pyynti ja lihan himo pois. *(Menee.)*

Pekka Eevastiina

(Pitelee sivujansa, vaivaloisesti.) Ah näitä sivuja... näitä köyhän kupeita, kun ne ovat kankeat. *(Kuontuu lakaisemaan, nurkuen.)* Ja tuo jalkakin liikkuuttaa vain lönttyyttää... lönttyyttää ja liikkuuttaa jalka. *(Lakaisee.)*

Juikurinen

(Saapuu evässäkki olalla. Panee säkkinsä penkille. Hymyilee yleensä usein, on laiska, mojakan näköinen makkara. Kuin tervehdykseksi.) Tässäköhän se on sen Mamman Liisan talo?... Josta ne kylällä juttusivat?

Pekka Eevastiina

(Lakaistessaan kytystellen.) Sen on talo. Mamman Liisan on talo. *(Lyö luudan tyngän lattiaan.)* Mistäs kaukaa tämä vieras on?

Juikurinen

(Leikkisänsävyistä viisautta puhuen.) Ka, kovinkos kaukaa sitä kehtaa olla... Sieltä vain ilman aikojaan Savon puolelta maailmaa. *(Puhaltaa piippuunsa.)* Ja sinä taidat olla se tään talon ruotilainen... se, jota ne kuuluvat ihan Pekka Eevastiinaksi haukkuvan.

Pekka Eevastiina

(Kävellä kyykehtii luuta kädessä, kumarassa kuin lakaistavaa etsivä, kykkien.) Ka, kukapas muu tässä akkaväen työt tekisi, kun emännän oma aika menee miesten töillä. *(Mennä kytystelee pankon luo puuhailemaan. Kuin itsekseen.)* Kukapas . . . kukapas se olisi Eevastiinana, jos ei Pekka itse olisi! . . . Kukapa se tekisi . . . kukapa se tekisi akan työt?

Juikurinen

Ka, kukapa se! *(Panee tupakkaa.)*

Pekka Eevastiina

(Toistelee kuin yksin). Kukapa, kukapa se tekisi. *(Oikaisee itsensä, eloisammin.)* Taidat olla niitä rautatien tekijöitä?

Juikurinen

Ka, niitä. *(Sytyttää piippuaan, puhuu kuin leikkiä laskien.)* Siellä meidän puolella on tään paremman miehen työstä aina semmoinen puutos, jotta ei tahdo saada tuota oman kupeensa kuopimistakaan esirukouksia rukoilemallakaan, niin arvelin, jotta lähtee häntä ja tehdä sipaisee tään rautatien. *(Vie tulitikun lieteen.)*

Pekka Eevastiina

(Liikkaa kattilaa hakemaan.) Vai niin on siellä työnpuutteesta vastus!

Juikurinen

Niin ... Köyhän ei kannata sitä muuta kuin kielellään lipaista niinkuin jouluherkkua.

Pekka Eevastiina

(Entiseen tapaansa.) Täällä taas on vastus työn paljoudesta. *(Toistelee vaivaloisesti.)* Työn ... työn paljoudesta ja arkipäivistä on täällä köyhälle vaiva ja vastus. *(Panee kattilan liedelle.)* Tämänkin talon emännän hartiat höyryävät työn ääressä yhä kuin paras saunan uuni. *(Syyhyttelee kuvettaan vaivaloisesti.)* Höyryävät ... höyryävät ne sen eukon hartiat ...

Juikurinen

Mhyy ... Niinhän ne kertoivat, jotta tällä ei ole vielä niin kuin sitä, jonka kylkiluusta hän on alussa tehdä pyöräytetty ... tällä tään talon Liisalla. *(Sylkäisee.)*

Pekka Eevastiina

Ei ... ei ole sitä ... ei ole. *(Piippuaan varaten, tarkotuksella.)* Minkälainen tupakkavuosi siellä sillä puolen maailmaa tuli? *(Istahtaa.)*

Juikurinen

(Ojentaa tupakkakukkaronsa.) Ka, onhan näitä tässä ... näitä senpuoleisia. *(Menee asiaan.)* Ja taitaakin tässä olla akalla iso talo?

Pekka Eevastiina

(Panee tupakkaa.) O-oonhan tässä sitä lääniä. Papillekin kun menee verona kolme säkkiä paljasta

ruistakin, niin on siinä silloin jo hyvä ala tätä surun ja murheen laaksoa.

Juikurinen

Soo! *(Laputtelee savuja hyvillään.)* Mutta kas kun hänellä ei ole vielä sitä vaimon päätä. *(Viekkaudella udellen.)* Ei taida olla täällä päin niin kuin tätä luonnolle käypää?

Pekka Eevastiina

O-ohan sitä miestäkin täällä . . . Viime pyhänäkin olivat tapelleet akoista . . . tästä Pekka Kellulan tytöstä ja siitä Muttilaisen leskestä. *(Oikoilee piipun sytytettyänsä sivujaan nurkuen.)* Ah, näitä sivuja . . . Ah, näitä köyhän kupeita!

Juikurinen

Vai ihan tapelleet. *(Jatkaa tiedusteluaan.)* No, mikähän on sitte syynä, kun eukko ei ole jo niin kuin *(laputtaa savuja)* siihen aviosäätyyn sotkeutunut . . . koskapa itse tekee talossa miehen työt?

Pekka Eevastiina

Ka, sepä on itsekullakin aina oma esteensä. *(Nurkuen, toistellen.)* Oma . . . oma esteensä on itsekullakin meillä. *(Kohottautuu patukkaa ottamaan.)*

Juikurinen

Ka, niinpä se olla köröttää. *(Menee taas asiaan.)* Vaikka ei suinkaan tällä Liisalla mitään maallista estettä lie?

Pekka Eevastiina

Ka, ei maallista. (*Ottaa patukan.*) Mutta entäs tämä?

Juikurinen

(*Muljauttaa.*) Hm . . .! On siinä roima patukka.

Pekka Eevastiina

(*Vaivaloisesti.*) Onhan siinä sitä! (*Taivuttelee patukkaa, selittää vääntäen:*) Se tään Liisan äidin mies sattui vielä naimisiin mentyäänkin yrittämään toisten eukkojen kanssa sitä (*pyörittelee sormiansa kuin sillä asiaa kuvataksensa*) . . . sitä pimpelin-pompelia . . . sitä (*nykäisee merkitsevästi kyynäspäällään*) niinkuin nyt meille miehille yleensä sattuu . . . Herra hänen sieluansa siitäkin synnistä armahtakoon. Ja se eukko sai siitä vähän silmänvihiä . . . (*nykäisee taas*) ukkoparka onnistui, niin pahasti . . . niin meni eukko-vainaja ja karsi tämän patukan metsästä. (*Hieroksii jalkaansa, hiukan ähkien, piippu hampaissa.*)

Juikurinen

Soo! . . . Vai niin ohraisesti kävi miehelle . . . (*Lisää.*) Jotta eukko sai vihit . . .

Pekka Eevastiina

(*Toistelee kuin jalkaansa valitellen.*) Patukan . . . patukan karsi eukko . . . Paha ilmako tullee, kun tuota jalkaa taas kolottaa ja (*laputtelee savuja*) sadettako tuo piippukin ennustanee, kun ei pala . . . Ja (*painelee peukalon kynnellä piippua*) . . . ja sillä patukalla se sitte voiteli miehen ja sanoi sitä uudesti synnyt-

tävänsä ja kuului vielä ilkkuneen, jotta . . . ah tuota kolotusta! . . . ilkkuneen, jotta „lähteekö sinusta se pimpelin-pompelin halu“. *(Nousee vaivaloisesti, panee patukan paikoillensa.)* Ja siitä astipahan on patukka ollut tämän talon seinällä . . . opiksi ja varotukseksi. (*Käy kohentamassa tulta liedessä, toistella kytystelee.*) Opiksi, opiksi ja varotukseksi on aina seinällä patukka.

Juikurinen

(Katsahtaa patukkaan.) Vai siksi!

Pekka Eevastiina

Siksi . . . Siksi on . . . siksi on patukka talossa. *(Palaa istumaan.)* Kuollessaan heitti tälle tyttärelleen perinnöksi patukan . . . *(Kytystellen.)* Ja kummako se sitte on, jos tään puolen miehet eivät uskallakaan tässä talossa katsoa vaimon päälle . . . niinkuin himoitaksensa häntä. *(Nykäisee merkitsevästi kyynäspäällään.)* . . . Niinkuin se sanassa seisoo.

Juikurinen

(Vetelee pieksujensa varsia suoriksi.) Vai niin on vienyt miehiltä luonnon!

Pekka Eevastiina

Niin on . . . niin on vienyt . . . niin on vienyt luonnon! Ja Liisa vain tässä laulelee tyttönä kuin lintu. Itse tekee miehen työt ja säilyttää patukkaa, mutta huoneentaulusta hän siitä huolimatta pitää lujasti kiinni . . . siitä nimittäin, jotta (*nykäisee kyynäspäällä:*) „Vaimot olkaat miehillenne kuuliaiset niinkuin Saara oli sille (*nykäisee*) Aabrahaamilleen.“

Juikurinen

(Tyytyväisenä asiaansa.) Vai tunnustaa hän toki itsepuolestaan sitte tään „sanan ruoskan“.

Pekka Eevastiina

(Vakuuttavasti.) Tu-unnustaa. Varsinkin lain, mutta myös evankeliumin. Oikein onkin jumalinen eukko. Käy kirkossa eikä uneuta Sanaa. *(Menee toiseen asiaan.)* Minut sitte otti ja huusi ruotilaisavissuonista tähän näitä akkaväen töitä tekemään. *(Panee mällin.)* Se tää Hartikaisen Pekka oikeastaan aikoi minut huutaa, mutta sitte tuli tämä „Mamman Liisa“ väliin ja laski minusta hinnan viiteenkymmeneen markkaan, niin Pekka sitte arveli, jotta joutaa saada Liisa hänet.

Juikurinen

(Kuin sovitellen.) Ka, samapahan se on sinullekin, missä talossa olet . . . Kun Liisakin kerta huoneentaulut pyhittää.

Pekka Eevastiina

(Kohtaloonsa tyytyen.) Ka, mitäs sillä on väliä! Saman makuistahan tää on leipä ja lämmin joka talossa. *(Pureksii mälliään. Kuin terhistyen.)* Ja kunhan tässä minulla ei olisi tämä toinen jalka ruvennut reistailemaan, niin ei se Liisa enää lauleleisikaan tyttönä, kun minä olisin terhistynyt. *(Lähtee jalkaansa hieroksien liikkaamaan pankon luo. Nurkuen.)* Mutta tää jalka . . . tämä jalka se vie jo pois semmoiset halut . . . Tää pahennus se pilaa koko miehen. *(Ottaa sianruokapytyn.)* Tuo sianruokakin on taas

vietävä kaukaloon. *(Poistuu pyttyinensä. Juikurinen katsahtaa patukkaan, kumartuu, ottaa penkin alta hiehon nahan ja mittailee sitä pieksunsa vartta vasten, tuleeko miten pitkät varret.)*

Mikko Siunattu

(Saapuu.) No, kuins se nyt hurisee?... *(Niistää nenänsä.)* Kuins hurisee, Antti Hermanni?

Juikurinen

(Haukotelee laiskasti.) Ka, mikäpäs tässä! Talo on semmoinen, jotta Savossa tämä jo olisi hovi. *(Venytteleikse.)* Papin elojakin kuuluu menevän tuonne kolme suurta piikkosäkillistä.

Mikko Siunattu

(Vilkastuneena.) No, mikäs siinä sitte! *(Riisuu konttia selästään.)* Jos hän nyt sitte on vähä niinkuin kova... eli kuin häntä sanoisi... tää Liisa itse, tarkotan, niin... panen tuohon penkille tuon kontin *(tekee sen)*... niin mitä häntä tarvitsee niinkuin luonnolle ottaa... tään nyt sinun. Vai kuin sinä häntä aattelet? *(Touhuaa.)* Kuin... kuin sinä aattelet, veli?

Juikurinen

(Hymyilee.) Ka, eipähän tuo nyt syöne... *(leikkiä laskien)* näin suolaamatonta.

Mikko Siunattu

(Istahtaa, puuhailee kenkiensä kanssa.) Kuin hän nyt söisi! Tässä nyt esimerkiksi tää minä. Nain

sen Huttusen Pekan lesken. *(Tiukentaa kintturemeliä.)* Kylä häntä moittii . . . niinkuin kipakkaluontoiseksi moittii. Moittivat, parjaavat. Minä siihen arvelen: pauhatkoon, arvelen, akka aikansa. Kun taivas aikansa sataa, niin se selkenee, — kun akka aikansa pauhaa, niin hän l a k k a a . . . Ja niin hän sitte aina lakkasi. *(Tiukentaa toista kintturemeliä.)*

J u i k u r i n e n

(*Mukautuen.*) Ka, eipähän se aikaansa enempää kestä ijäinen kadotuskaan.

M i k k o S i u n a t t u

Kuin hän nyt enempää kestäisi! *(Hankailee lapikkaiden pohjia lattiaan.)* Ja niinkuin nyt tääkin vaimoväki, kun hän aikansa riitelee ja . . . sanotaan nyt, että kun hän on „k o v a“, niin sitte hän on sen päälle pehmeä . . . ja niin kuin hellempi . . . eli kuin häntä sanoisi . . . (*Etsii housuntaskuista jotakin.*) Niin jotta se on silloin niinkuin metkaa . . . tai kuin häntä sanoisi . . . niinkuin hiikutin hyvä tään aviomiehenkin olla, kun se eukko sitte pussaa ja kun hän muiskaa ja . . . (*touhuaa*) sen toransa päälle, tarkotan, kun hän muiskaa . . . Ja kun hän vielä, tää akka, pesee ja paikkaa housut ja paidat, niin . . . (*selvittelee piippuansa*) niin se on niin hiikutin hyvä . . . se tää naimisissakin olo, jotta hän on (*selvittelee*) . . . niin hän on kuin saisi kielellään livaista sitä itseään autuutta.

J u i k u r i n e n

(*Raapii hymyillen, hyvillä mielin korvallistaan.*) Mhyy!

Mikko Siunattu

(*Ruuvailee piipunvartta.*) Niin hän on ryökäle hyvää, se eukolla olo! (*Raaputtaa poskeaan.*) Ja siks toisekseen, kuule, tää eukollisena olokin on vähä niin, jotta se maistuu ... tää rakkaus, tarkotan ... maistuu paremmalta, kun on maha täysi, kuin silloin kun hän on tyhjä ... Tuo piipun peräruuvi pahuus kun ottaa ja reistaa, hänkin! ... Niin jotta se tää Liisan iso talo on siinä avioliitossakin niin kuin yhtä tään rakkauden ... kuin häntä sanoisin ... lisää. (*Menee touhukkaana hakemaan pankolta piippurassia.*)

Juikurinen

Ka, eipähän se nälkäistä itse autuuskaan ilauta.

Mikko Siunattu

Ei ... Ei hän maista siltäkään kuin vesi nälkäiselle ... tää autuuskaan. (*Rassaa, toistellen*). Reistaa ... reistaa tuo piipun pakana ... Ja vielä toisekseen ... jos tää nyt sinäkin ... jos pysyt Sanassa ... tai niinkuin uskot, niin se tuokin akan kovuus pehmenee ... Jos et vain sitte itse ota ja tee niinkuin tätä: tee syntiä.

Juikurinen

(*Valmistuu lähtöön kuin asiansa päättänyt.*) Ka, mitäpäs tuossa. Nai hänet pois akan. (*Kuin kohtaloonsa alistuva.*) Sillä tottapa se pitää kunkin kristityn ottaa se ristinsä kantaaksensa.

Mikko Siunattu

(*Rassaa piippuaan.*) Ka, kuinkas! (*Toistelee.*) . . . Kannettava hän on risti . . . on hän . . . Hyvä siitä tulee. Ja kun vain otat ja uskot ja riiput Sanassa niinkuin se minun isäukkonikin hänessä riippui . . . siinä Sanassa . . . (*Äkkiä.*) Ja etkös sinä olekin siihen isääsi . . . siihen ukko Juikuris-vainaaseen, kova uskomaan? (*Pyyhkii rassin housuihinsa.*) Vai kuin?

Juikurinen

(*Venytteleikse seisaallaan.*) Ka, ainahan sitä on koetettu vaeltaa sitäkin kapeeta tietä.

Mikko Siunattu

(*Varustautuu lähtemään.*) Ka, sittepä siinä ei ole enää niin mitä . . . Kun sinä nimittäin uskon asioissa pärjäät . . . Se, nääs muuten tää Mamman Liisa, näet, on kova Sanan ja sakramentin päältä . . . niin minä niinkuin arvelin, jottei, arvelin, tulisi siinä . . . kuin häntä sanoisi: pietti.

Juikurinen

(*Varmana.*) Ei, perhana, siinä tule piettiä . . . uskossa.

Mikko Siunattu

Ka . . . no sitte . . .

Pekka Eevastiina

(*Palaa. Itsekseen puhellen.*) Possu siellä vain syö . . . syö ja lihoo sika siellä.

Mikko Siunattu

(*Kuin ilostuen.*) Ka, yhähän se Pekka Eevastiinakin elää! Ja vieläkö sinulle mitä kehtaa niinkuin kuulua?

Pekka Eevastiina

(*Kuin surkeillen.*) Mitäpäs näistä köyhän kuulumisista!... (*Kuin itsekseen valitellen.*) Köyhän ja vanhan kuulumisista... (*Terhakammin.*) Siitä rautatiestähän tuota kuuluu kaikille muille kuuluvan... (*toistellen*) siitä, siitä kuuluu kuuluvan muille.

Mamman Liisa

(*Saapuu helmat koholla.*) Joko se Pekalla kiehuu huttuvesi? (*Katsoo kattilaan.*) No, onhan siinä että jo näkyy. Vaikka saisit vähä lisätä vettä, kun sieltä on se tädin Silja syömään tulossa. (*Vie kirveen penkin alle ja laskee helmansa alas.*) Ka näillä mainhan se tää Mikko Siunattukin taas on! Entäs tämä toinen mies? Onko tämä sitä rautatien roikkaa?

Juikurinen

(*Hymyillen.*) Ka, pelkkää sitäpä sitä vain ollaan.

Mamman Liisa

(*Askareissaan.*) Vai niitä olet sinäkin! (*Hieman muuttuen.*) Niitä kuuluukin olevan jo tässä pitäjässä kuin Israelin lapsia Egyptin maassa.

Mikko Siunattu

(*Vahvistaa, vilkkaasti.*) Niitä... niitä mestarejahan tää Antti Hermanni on... (*Varustautuu tupakan-*

panoon lopullisesti) . . . niitä . . . niitä hän on aina sieltä rikkaan Maaningan takaa, ja itsensä sen jumalisen ukko Juikurisen poikia hän vielä on.

Mamman Liisa

(*Varusteleikse tupakan panoon; itsekseen äskeistä omaansa toistellen.*) Israelia . . . Israelia Egyptin maassa . . . niin on niitä täällä.

Mikko Siunattu

(*Panee tupakkaa; toistelee omaansa.*) Ukko . . . ukko Juikurisen poika hän on, Antti Hermanni. (*Liisalle.*) Ja se on uskovaista . . . taikka niinkuin ristikansaa se tään Juikurisen puolen kansa, eikä semmoista syntistä ja paatunutta väkeä niinkuin nyt tääkin . . . (*pistää tupakkakukkaron vyönsä alle*) vaikkapa nyt tääkin minä.

Mamman Liisa

(*Panee tupakkaa, kuin itselleen paheksuen.*) Täällä tuo kääntyy jo koko kansa sen isäpaholaisen uskoon. Kirkossakävijöitäkään ei ole enää senkään vertaa kuin ennen vanhaan kuuluu olleen mustanpenkin istujiakin. (*Sytyttää piippunsa.*) Tottapa se sitte rankaisee siitä, kun eivät enää pellotkaan kasva, vaikka heitä taivaan mannalla syöttäisi. (*Mikko Siunatulle.*) Tultako sinä? He tästä! (*Antaa tulen piippuun.*)

Mikko Siunattu

(*Hokee.*) Ka! . . . No! (*Sytyttää.*) Pah . . . pah . . . pah, pah! (*Lähtöä touhuten, Juikuriselle.*) Ka niin,

Antti Hermanni... (*Merkitsevästi.*) Kuten siis puhuttu, niin... (*Liisalle.*) Ja yhäkö se tääkin Liisa on vain niinkuin tää tyttö? (*Touhuaa rukkasiansa etsien.*) Yhäkö... yhäkö hän on vain tyttö... (*Pekka Eevastiinalle.*) Sano sinä, Pekka Eevastiina, hänelle (*tekee lähtöä*)... sano hänelle, sano, jotta hänen pitää ottaa mies... Sillä, sano Liisalle, että Sanassakin seisoo, että parempi se on naida kuin... niinkuin... kuin häntä sanoisi: palaa. (*Ovessa, jäähyväisiksi.*) No... ka niin...

Mamman Liisa

(*Juikuriselle, kuin itsekseen arvellen.*) Vai sieltä sinä olet oikean ristikansan puolesta! (*Äkkiä.*) No, entäs onkos siellä niin kunnollisia hampaankatsojia, että saisivat hammaskivun asettumaan paljaalla suuhun katsomisella?

Juikuriselle

(*Kierrellen.*) Kyllähän sitä Savon maassa on viisasta, jos lie hurskastakin.

Mamman Liisa

Minulla kun on jo kahtena yönä tuota poskihammasta pakottanut, niin lähetin jo hakemaan Lullu mustalaista sitä tohtoroimaan, mutta missä hän viipynee, kun sitä ei jo näy. (*Muuttaa puheen äkkiä.*) Vaikka taitaisit sinäkin ymmärtää sen verran hampaan päälle?

Juikurinen

(*Kierrellen, leikkisällä sävyllä.*) Ka... Enpä häntä ilkiä suorastaan kehua... Se riippuu paljon hampaastakin.

Mamman Liisa

(*Nopsasti.*) No, sittepä tässä asia selkeneekin, niin jotta ei tarvitse mustalaiselle maksaa... Tulehan ja katso, piruko se tuota poskihammasta siellä oikein jäytää, kun se viime yönäkin sitä jomotti kuin olisi sata pirua ollut syntistä hampain järsimässä. (*Avaa suunsa keskellä tupaa seisten, käskee.*) Tulehan tarkastamaan.

Juikurinen

(*Tottelee, hieman epäröiden. Tarkastelee suuta, päätänsä kallistellen, jotta paremmin näkisi. Puhuu ymmärtävän sävyllä.*) Terveen näköiset hampaathan ne ovat... mutta... Onko niitä useinkin kolottanut?

Mamman Liisa

(*Suu auki puhuen.*) Eihän niitä usein. (*Neuvoo sormellaan.*) Katsohan tuota... poskihammasta... Näkyykö?

Juikurinen

(*Tirkistää suuhun.*) Niinpähä näkyy olevan. Hittokohan sille on tullutkaan, kun se... (*Tarkastaa visummin.*) Kylläpä on ilennyt heittäytyä hammas pahoille kujeille. (*Tarkastaa yhä visummin. Omalla tavallaan.*)... Ei siellä Savon maassa ilkiä hampaat pitää tuommoista peliä.

Mamman Liisa

(*Käy sylkäisemässä.*) Pahanhengen hammas... kun rupeaa reistailemaan työaikana! (*Pureksia vätystää toista suupieltään.*)

Juikurinen

(*Jatkaa omaansa.*) Mutta kyllähän siitä kalu tulee, kun tässä vain ensin keksitään konstit.

Mamman Liisa

(*Jatkaa omaa harmittelevana.*) Pahanhengen kiusauskin on helpompi kantaa kuin tuo hammassärky. (*Pyörähtää touhuissaan kuin voitokkaasti, toiseen asiaan mennen.*) Niin-kuin-niin! (*Äkkiä Juikuriselle.*) No... ja entäs sitte? (*Puoli-itsekseen, touhuten.*) Entäs sitte, kysyi piru pyöveliltä.

Juikurinen

(*Kuin pulassa.*) Ka, eipä tässä sitte enää mitä sen ihmeempää ilkiä olla. (*Lähtöä tehden.*) Pistäännyn vain tässä ulkosalla haukottelemaan nuo enimmät unen perut pois. (*Menee, kuin selitellen jäähyväisiksi.*) Unen... unen perut haukottelen tässä ijäkseen pois.

Mamman Liisa

(*Itsekseen.*) Aika miehen makkara! Kuka syntinen hänet lie siittänyt senkin. (*Silja saapuu nyytteinensä.*) Ka siinähän se jo Siljakin työntyy! (*Tervehdykseksi.*) No-o ka, tyttö nyytteinesi! Siitäkö rämmit Kiikkisen Rapasuon poikki?

Silja

(*Asettelee nyyttejänsä penkille. Yksin ollessansa tunteellinen, muulloin aina reipas.*) Ka siitähän tuota. (*Nyytti putoaa.*) Tuo nyytin pahuus, kun ei

penkillä kestä! (*Panee nyytin takaisin penkille.*) Ja se Ahvenaisen leski kun sanoi, jotta ne rautatieläiset ostavat kahvia, vaikka olisi miten paljo keittäjiä . . . niin arvelin, jotta joudanhan tästä minäkin kahvinkaupalle.

Mamman Liisa

(*Touhuaa tupankanleikkuupuuhissa, rallattaa omissa askareissaan jotenkuten rallatuksen mukaan kuin lehahtelemalla hieman liikahdellen.*) Ral-la-la-la-la j. n. e. (*Leikkelee tupakan lehtiä penkillä veitsellä. Siljalle.*) Katsopas, Silja, sitä pannua ja pane siihen sikuria ja kahvia, niin saa tässä vaikka tulokahvit härpätä, jotta ei kieli suuhun kiinni kuiva. (*Silja tottelee. Liisa viheltää äskeistä laulua. Äkkiä.*) Entäs, Silja . . . joko sinä olet saanut sulhasen?

Silja

(*Ynseästi.*) No mitähän minä nyt tuolla tekisin! (*Estää pannun kuohumasta.*) On tässä vielä ikää . . . Nyt kun se kuohuu . . . tuo kahvi! . . Äs! (*Estää.*)

Mamman Liisa

No eikös se jo Pekka Suruttoman poika? (*Merkitsevästi, työssään.*) Niin-kuin-niin . . . rakastanut?

Silja

(*Ynseästi.*) No siitähän minä nyt huolisin . . . laiskasta pojasta. (*Puuhailee.*) Joka on kuin tyhjä tuppi . . . koko poika!

Mamman Liisa

(*Kuin itsekseen, toistellen.*) Rakastanut . . . rakastanut . . . Ah, se rakkaus . . . ah, se rakkaus . . .

Usko, toivo ja rakkaus! (*Kuin osaksi Siljalle puhuen.*) Jos tässä sattuisi kunnon mies niissä rautatienmiehissä, niin ... (*varmemmin*) niin vaikka tässä vielä rakastuisinkin. (*Raappii kuvettansa.*) Vaikka ... vaikka tässä tyttö rakastua räväyttäisi. (*Jatkaa työtään. Kuin itsekseen.*) Olisikin tässä mies tarpeen ... Tuosta Pekasta ei ole enää taikinan alustajaakaan. (*Ryhtyy panemaan tupakoita kukkaroon, vihellellen samalla säveltä: Nyt kukkivat j. n. e.*)

Jorkka

(*Aina reipas, rehti, mutta ei puukkopuheissaankaan itse asiassa raaka, vaan on se tavallista peloittelevaa näyttelemistä, pohjaltaan leikkiä, vaikka tekeytyykin kuin olisi se totta. Saapuu reilusti, hytkäyttää Liisan vihellyksen tahdissa jonkun askeleen.*) He-hei! ... Täälläpä! ... Eukot täällä viheltävät ja (*Siljaa tarkottaen*) tyttärillä kahvi kiehuu! (*Viskaa laukkunsa penkille.*) No, terve taloon sitte! ... Terve ja (*Siljalle, äkkiä, reilusti*) ... sanonko ma jo vieläkin enemmän?

Mamman Liisa

(*Kuin kylmäkiskoisesti ja itsekseen.*) Sanonko ma! ... Siinäkin taas yksi tyhjällä rehentelijä. (*Jorkalle.*) Oletko sinä saman maan uskonveljiä kuin tämä äskeinenkin mies ... Juikurinen, vai mikä Joikurinen se olikaan?

Jorkka

Häh? (*Rivakasti.*) Minäkö! ... Ei, emäntä! Elä usko! Tämmöiset pojat ovat siitä maasta, josta lauletaan jotta: (*Laulaa reippaasti.*)

Kun Härmän pojat ajavat
niin tien on oltava *(rennosti)* auki . . . auki . . . auki!
Kun Härmän pojat . . .

(*Keskeyttää. Pekka Eevastiina palaa vesiämpäriä kantaen.*) No tuo se nyt on varmaankin se Eevastiina. (*Asettuu Siljan eteen, kädet housuntaskussa kuin rehennellen, ja katsoo silmiin.*) Ja tämä korea tytön nupukkako se on sitte se kuuluisa „Mamman Liisa“? (*Silja yrittää poistua, mutta Jorkka asettuu eteen.*) Häh, Liisa? . . . Sinäkö se olet se „Mamman Liisa“?

Silja

(*Sysää syrjään, katse kuin ujona maassa, närkästyen.*) Mene siitä! (*Menee ohi ja ryhtyy nyyttejään järjestelemään.*)

Pekka Eevastiina

Liisa on se, joka siellä tupakkaa kukkaroon panee. Tämä on Silja.

Jorkka

(*Raapaisee niskaansa muka harmista.*) No perhana! . . . Ja minä kun jo arvelin rakastua tähän väärään Liisaan. (*Lähestyy Liisaa rehdisti.*) Sis-so! . . . Se on siis tämä se oikea.

Mamman Liisa

(*On noussut. Menee vastaan ikäänkuin urhoollisesti.*) Ei sitä meidän talossa säikytä, jos yksi mies vastaan tulee. Annappas tulta piippuun! . . . Onko sinulla tikkuja?

Jorkka

(*Kopeloi taskujaan nopeasti.*) No pitää olla! (*Raapaisee tulen ja sytyttää Liisan piipun. Kuin ihastuneena.*) Niin sitä pitää. Reilusta pelistä se pitää Härmän poika.

Mamman Liisa

(*Puhaltaa savut. Äkkiä.*) Mikä sinun nimesi on?

Jorkka

(*Kuin kehuen.*) Kasteesta asti Jorkka. Kova rautatien juukkari, ankara puukkomies ja kuulu naisten viettelijä.

Mamman Liisa

(*Nostaa kätensä, varottavasti.*) Mitä siihen tulee, niin... (*käskevällä päänliikkeellä*) niin suu poikki tässä talossa semmoisista! (*Omituisesti.*) Niin-kuin-niin!

Jorkka

(*Muka oudostuen.*) Elä helkkarissa!... Pulska ja iloinen eukko... Mutta ettäkö siis rakkaudestakin suu poikki?

Mamman Liisa

Joo... mutta... (*omituisesti*) mutta sana ja sakramentti se jöötä pitää! (*Kuin voitokkaana.*) So, siis, poika, rakkaudesta! (*Kuin asiaa selittäen.*) Niin jotta jos ei kerran ole sormusta ja pappia, niin... (*nyökkäilee omituisesti, voitokkaasti*) niin-kuin-niin! ... Niin-kuin-niin, Härmän poika!

Jorkka

(*Pannen leikiksi.*) „Niin-kuin-niin“! (*Pekka Eevastiina pesee pyttyä.*) Mitä „niin-kuin-niin“?

Mamman Liisa

(*Topakkana.*) Niinkuin sana ja sakramentti vaatii, niin on kaikki tässä talossa... Että siis ensin vihkiminen ja vasta sitte muu... se muu rakkaus... Mutta jos ei niin, niin silloin (*vetäisee kädellään kuvaavasti suunsa editse*) näin suu poikki niistä puheistakin tässä talossa.

Jorkka

Rehennellen, omalla tavallaan leikiksi pannen.) Elä lemmolla!... Rakkauskin siis on tässä talossa alettava papista ja papin rouvasta ja vasta sitte... Errr... perrr... (*rennosti*) kiroonks ma jo? Vai? (*Lähentelee Siljaa.*) Silja!... Eh, Silja! (*Yrittää laulaa.*)

Ja lemmi sinä tyttö Härmän poikaa...

Mamman Liisa

(*Topakkana keskeyttää, sysää Siljan kamarin ovea kohti.*) Silja pois... (*Käskevämmin.*) Kamariin Silja ja paikalla! (*Sysää kamariin, lukitsee oven. Kuin voittaja.*) Siellä on nyt likka kuin kaapissa, sanoi mamma tytöstänsä.

Jorkka

(*Kuin harmistuen.*) Mutta perhana! (*Ikäänkuin uhkaavasti.*) Sun saamari!

Mamman Liisa

(*Tavallisesti, asiaa selittäen.*) Reilu mieshän sinä näyt olevan, mutta ... (*ottaa pieksua orren päästä*) mutta ensin usko ja kristillinen meno, ja sitte vasta rakkaus. (*Tarkastelee pieksun ompelusta, kuin itsekseen.*) Jokohan tuokin pieksu ratkeaa. (*Tarkastelee kenkää itsekseen, laulaa kiekutellen.*)

Ja rakkaus se syämmehen syttyy,
kun ruusut ne kukoistavat.

(*Äkkiä Jorkalle.*) Mitenkä paljo sinulla jo on ikää?

Jorkka

(*Rennosti liikehtien.*) Naima-ikä, ja sekin jämpti ja hiuskarvan päälle kuin apteekin vaa'alla mitattu.

Mamman Liisa

(*Halveksien.*) Noo! Vielähän tässä nyt hiuskarvat ja muut harjakset ... ikää mitatessa! (*Äkkiä iloisesti Jorkan edessä, silmiin katsoen.*) Entäs osaatko sinä laulaa sen laulun, jotta: (*Laulaa kiekutellen, laulun mukaan Jorkan edessä hieman lehahdellen kuin tanssiliikkein. Sävel sama kuin „Nyt kukkivat", mutta laulaa makeammin jaetut tavut pitkään vetäen.*)

Voi, voi su-ua, Akse-eli ju-ulma,
kun Hilma-asi hylkä-äsit sä-ä!
(Lehahtelee kauvemma.)
Rai ... rai ... rai! ... Akse-eli julma
kun Hilma-asi ... Ral ... lal ... lal-laa!

(*Kysyy.*) Osaatko laulaa sen?

Jorkka

(*Pyyhkäisee hatun otsallensa.*) En sitä laulua. Mutta Mattilan Sandran laulun minä osaan. Ja sitte

vielä tämän Härmän pojan laulun kullallensa: (*Laulaa reilusti.*)

Perkutirallaa, sa sinisilmä tyttö!
Jos tohdit katsoa puukon terää,
niin rakkaus se rinnassa herää.

Mamman Liisa

(*Ynseästi.*) No-o!... Niitä semmoisia on jo nähty ja syötykin. Mutta (*keskeyttää, Pekalle touhukkaasti*) Pekka! Otappas rainta ja mene lypsä lehmät. Minä tästä pyörähdän korjaamassa sen kärrinpyörän. (*Jäähyväisiksi Jorkalle.*) No... niin-kuin-niin! (*Poistuu kuin pyrähtäen. Pekka Eevastiina lähtee perässä.*)

Jorkka

(*Itsekseen, ihmetellen.*) Sun saamari sitä eukkoa! Siin' on koko ryökäleen ruusunen!... Mutta entäs täällä oven takana! (*Koputtaa kamarin ovelle.*) Kuuleks' sa, tyttö! Joko sull' on henttu! (*Koputtaa.*) Eh, Silja! Sil-ja!

Silja

(*Kamarissa, reilusti.*) No enkä vastaa!

Jorkka

Sii-ilja! (*Kuuntelee.*) Kuule, Silja! Joko ma rakastun sinuun?

Silja

(*Ynseällä äänellä.*) Rakastun! Mokomakin!

Jorkka

(*Jatkaa omaansa.*) Sii-ilja!

Silja

(*Tiukasti.*) Enkä avaa ovea.

Jorkka

No sitte minä kierrän ikkunan kautta. (*Yrittää lähteä.*)

Juikurinen

(*Tulee vastaan.*) Ka!... Rautatienmiehiäkös se tääkin vieras on?

Jorkka

(*Rivakasti.*) Jooo!... Herrat ja me... Me sitä tehdään rautatietä.

Juikurinen

(*Hymyillen.*) Ka, kukapas sitä muut! Ja vieläkö ollaan mistä kaukaa niinkuin kotoisinkin?

Jorkka

(*Tekeytyen.*) Här-rrmästä ollaan.

Juikurinen

Vai oikein sieltä iletään olla rojauttaa! (*Hymyilee.*) Ja sittepä sitä ollaankin niinkuin samoja veljiä, kun kerran sinäkin näissä rautatien töissä...

Jorkka

(*Tekeytyy rehenteleväksi.*) Veljiäkö! (*Lyö olalle.*) Ollaanks me siis veljiä?

Juikurinen

Ka, mitäpäs sitä muuta! Kun on kerran sama ruunu isäntänä.

Jorkka

(*Yhdellä jalalla, kuin kumarassa, tekeytyen, käsi puukkoa tapaillen.*) Veljiä... perrrr!... Saaks lyödä siis puukolla jo?... Vai? (*Juikurinen hölmistyy.*) Osaatkos sinä puukkotappelua? (*Käsi valmiina tupessa kiinni.*) Vai?

Juikurinen

(*Pyyhkii hihallaan suutansa, katsoa muljauttaa, epäröiden.*) Puukkoko!

Jorkka

(*Muka uhkaavana.*) Puukko!... Osaaks sa?

Juikurinen

(*Vältellen, hieman arkaillen.*) Ka, eipä se tää tavallinen ihminen puukolla pistäen parane. (*Rohkaistuu. Viisaasti, pistävästi, hymyillen.*) Sitä kun kellä on päässä pidettävää, millä pistää, niin sen ei tarvitse pistää tupessa pidettävällä.

Jorkka

(*Vastauksen viisaudesta alakynteen joutuneena.*) Sun saamari...

Juikurinen

(*Hyvillään, voitokkaan myhäilevänä.*) Ka, sanassahan se on Savon voima.

Jorkka

(*Rennosti, kuin tappiolle jääntiänsä sotkien.*) Jaa ... oli mikä oli ja tuli mikä tuli, mutta... (*kuin toiseen asiaan mennen.*) Mutta ruunu se on, joka ruokkii, ja poika, joka puukolla pistää. Ja nyt ajöö, sanoin Vöyrin tyttö hentullensa. (*Poistuu.*)

Juikurinen

(*Yksinään, selviytymisestään hymyillen.*) Paholainen!... Ihankohan tuo tosissaan semmoista hevosenleikkiä laski!

Mikko Siunattu

(*Saapuu, heittää kantamuksensa penkille.*) Siinä häntä sitte on eväänpuolta. (*Puuhailee.*) Niin jotta... (*kohauttaa housujaan*) jotta kun nyt vain ottaisi ja luistaisi se rautatientyö ja... ja varsinkin se palkansaanti, kun hän luistaisi, niin eläisi sitä kerran... tääkin nyt köyhäkin eläisi niinkuin se Latsaruksen rikas mies otti ja eli. (*Tiukentaa remeliään.*) Vai kuin sinä arvelet, veli? (*Tiukentaa vieläkin, hokien.*) Kuin... kuin sie arvelet, veli?

Juikurinen

(*Myönnellen.*) Ka, ainahan sitä rikkaan kannattaisi röhkiä.

Mikko Siunattu

(*Vilkkaasti, riisuu kenkää, sitoakseen jalkarievun paremmin.*) Vaikka se tää sinun asia... tää, tuota, naima-asia... kun hän ei vain ottaisi ja rupeaisi ja ... kuin häntä sanoisi... kun hän ei sotkeutuisi jo alussa tää asia, hylky. (*Katsoo kenkään.*) Kun se tää Kerimäen Matikainen... sen ukko Matikais-vainaan poika, ruoja, kun hän on kanssa ottanut ja tullut ja kuuluu aikovan iskeä silmänsä tähän niinkuin Liisaan hänkin... se Matikaisen poika... jos olet sattunut hänestä kuulemaan, hylystä. (*Sitoo hattaraansa.*) Niin jotta se on tää naima-asia yleensä epävarma kuin tuo Luojan ilma ottaa ja on heinäaikana.

Juikurinen

(*Oudostuu, mutta hymyilee tyynenä.*) Elä nyt helkkarissa!... Ettäkö nyt jo ihan ennen alkua mojauttaisi Matikaisella?... Ja sotkisi asian?

Mikko Siunattu

(*Vilkkaasti, kenkiytyä touhuten.*) Ka, se on aina kuin hän ketäkin lykästää... tääkin naiminen, tarkotan, kuin hän lykästää... Niin jotta, tarkotan... kas kun tuo hattarakin kuluu ja repeytyy, ruoja... jotta kuka on vilkkaampi, (*touhuaa*) tuota, niinkuin tässäkin rakkaudessa kuka on vikkelämpi, niin hän on aina se rikas-mies. (*Ryhtyy kenkää vetämään jalkaansa.*) Hän... hän on se rikas... eikä niinkuin se Latsarus... se köyhä... Niin jotta... (*Välillä entistä asiaa toistaen.*) Repiää... repiää hattarahylky... Niin jotta... (*Välillä.*) Kas tuota kenkää!... Niin jotta ota nyt, veli, ja ota ja ole se vikkelä. (*Kävellä kepsuttelee nopein, lyhyin askelin, katsellen kontille naulaa. Kuin itsekseen hokien.*) Ole... ole vikkelä... ole vikkelä, veli...

Juikurinen

(*Raapii korvantaustaansa, hieman harmistuneena.*) Se on perhanan paha pyörä kärrissä... se Matikainen!

Mikko Siunattu

(*Ripustaa kontin naulaan.*) Ka... no... Kuin hän nyt sitte näkyy... Vaan nyt tule, veli, tule, niin silmätään näitä niinkuin tään talon viljelyksiä. (*Lähteä touhuaa.*) Tule... tule, veikkonen... ja kuin

hän sitte näkyy, niin ... (*tokaisten*) niin niin hän sitte on. (*Menee.*)

Juikurinen

(*Mennessään.*) Ka, silmätä mojautetaan heitä ... niitäkin maallisia.

Miihkuli

(*Saapuu Matikaisen kanssa, liikkuu yleensä ja puhelee hyvin kepsakkana, levittelee usein käsiään, punoo ihmettelevästi päätään j. n. e.*) A vot, veli ... vot Mamman Liisan talo. (*Irrottaa laukun hartioiltaan penkille.*) Talo, sanon, veli, talo moinen, että jos kunne katsot, niin on ... Ja eukko itse ... eukko, kuule, Matikainen, eukko kuin (*tapailee käsiään levitellen*) no, eukko ... (*turistaa nenäänsä, peukalon rystysellä nenänsyrjään painaen*) eukko, kuule, moinen, jotta vaikka hänet aisoihin pane, niin on eukkoa siinä. (*Kävellä kopsuttelee puuhaillen.*)

Matikainen

(*On silmäillyt tupaa.*) No ... Onhan tässä talo ... Talo kuin talo. (*Nostaa vasenta jalkaansa ja vetää pieksunvarren suoraksi, seisaallaan.*) Kun nyt vain onnistuisit puhemiehenä. (*Vetää toisen pieksunvarren suoraksi.*) Ja sitte, miten isot tässä ovat nämä konnun maat?

Miihkuli

(*Punoo ihmetyksen elein päätään.*) Ii-isot ... y-ylen isot ollaan konnun maat ... Ja Liisa itse hyvä ... ylen hyvä ... Ja maat ovat ylen isot.

Matikainen

(*Kuin matkien.*) „Ylen isot“! (*Nauraa sille.*)

Miihkuli

(*Vahvistaa kehuen.*) Ylen . . . ylen isot . . . Jos kuin isot ollaan. (*Levittelee käsiään, lyöden reisiinsä.*)

Matikainen

(*Tenää.*) No miten isot?

Miihkuli

(*Vilkkaasti touhuten.*) Konnun maat . . . A, vot minä näytän: Ylettömän iso kontu . . . (*levittää syliään*) riihattoman yletön kontu! . . . Nääs: Tässä, niinkuin tämän ikkunan luona, on Miinalaisen rajapyykki . . . (*Touhuaa näytellen.*) Siitä menee raja (*linjailee kädellään*) . . . raja menee näin suoraan . . . näin, veli. A siellä, niinkuin sängyn luona, on Kakkisen pyykkikivi, ja siitä, vot . . . (*hajareisin viittoaa, lyöden oikealla kämmensyrjällä reisiensä välitse, kumarassa ollen ja jääden siihen asentoon*) vot, menee raja niinkuin tästä minun jalkojen välitse, ja vot, (*osottaa vasemman käden sormella taakseen*) siellä, vot, on Hartikaisen rajapyykki ja sitte . . . (*nousee suoraksi*) sitte talo tässä näin (*osottaa sormellaan lattiaan pystysuoraan.*) A vot talo!

Matikainen

(*Kuin matkien.*) „Vot talo!“ (*Nauraa sille.*)

Miihkuli

(*Toistelee.*) Vot... vot, veli. (*Puuhaa vilkkaasti laukkunsa kanssa.*) Ylen... ylen iso talo!... Jumalattoman iso, veli!

Matikainen

(*On ottanut patukan.*) Ja tässäkö se sitte on se „skorppiooni"? (*Nauraa sille sukkeluudellensa.*)

Miihkuli

(*Huitaisee kädellään.*) A, no!... „Skorppiooni"! (*Äkkiä.*) A kellä akalla ei ole „skorppiooni"?... Ota jos enkeli. Tyttönä on kuin enkeli, akaksi kun pääsee, niin „skorppiooni" on... Näes, veli, skorppiooni, veli, kuuluu akkaan kuin häntä hevoseen... (*Huitaisee halveksivasti.*) No vot sinulle „skorppiooni"!

Matikainen

(*Ylvästyen.*) No! Eipähän tuo nyt patukka mieheltä päätä syö. (*Oikoo pieksujensa varsia.*) Ja entäs nää viljelysmaat?... Jos heitä silmäiltäisiin.

Miihkuli

(*Lyhyin, nopein askelin, kuin hieman notkuvin polvin, lähtöä touhuten.*) Silmäämme, veli... luomme katseen viljelyksiin... Ylen ovat viljavat pellot. (*Menevät.*) Ylettömän on varakas eukko.

Pekka Eevastiina

(*Palaa maitoraintaa kantaen. Ryhtyy siivilöimään maitoa pyttyihin.*)

Pekka Polykarpus

(*Saapuu, niistää nenänsä sormillaan ja pyyhkii sormensa kengänvarteen.*) Onko se tämä se Mamman Liisan talo?

Pekka Eevastiina

Tämähän se on.

Pekka Polykarpus

(*Menee lähemmä.*) Sen Mamman Liisan taloko se on tämä?

Pekka Eevastiina

Sen on . . .

Pekka Polykarpus

Häh?

Pekka Eevastiina

(*Kovasti.*) Sen on.

Pekka Polykarpus

(*Kallistaa vasenta korvallistaan, paremmin kuullaksensa.*) Minä en tuolla oikealla korvalla hyvästi kuule . . . Niin jotta onko tämä sen Mamman Liisan talo?

Pekka Eevastiina

(*Äkäisesti.*) On . . . on. (*Itsekseen.*) Piru!

Pekka Polykarpus

Häh? (*Kallistaa korvaansa.*)

Pekka Eevastiina

(*Huutaa korvaan.*) En minä kehtaa enää huutaa.

Pekka Polykarpus

(*Kuin olisi muka kuullut.*) Ka, sitähän minä, jotta tämä se on. Ne kylällä sanoivat, jotta sitä eivät tään puolen miehet huoli akakseen, niin minä hänet otan, vaikka hän nyt olisikin vähän kipakkaluontoinen. (*Alkaa kotiutua kährätä, kuin itsekseen nuristen.*) Tulin tänne minäkin rautatien töihin, niin samahan tuo olisi, vaikka sillä tiellä pääsisi tässä isäntämieheksikin.

Pekka Eevastiina

(*Kääntää penkin tuvan poikki, saadakseen sillä käsin reikäleivän orren nenästä. Nureksii leipää ottaessaan.*) Taikinakin olisi jo pantava. Alkavat tässä loppua leivät. (*Vie leivän pöydälle.*) Loppuvat... loppuvat tässä leivät kohta. Eh... heh.. heh.

Mamman Liisa

(*Palaa hevosvaljaita kantaen, panee valjaat naulaan.*) Paholaistako se tuo penkki on taas keskellä lattiaa... Mutta samapahan tuo on, missä tuota istuu. (*Istahtaa penkin keskipaikalle.*) Onkin tässä saanut tänä päivänä työtä rynnistää, jotta kintut jo alkavat väsyä. (*Rupeaa selvittelemään piippuaan.*)

Pekka Polykarpus

(*Istahtaa Liisan rinnalle oikealle.*) Se taidatkin sinä itse olla se tämän talon emäntä... josta ne kylällä puhuivat.

Mamman Liisa

(*Kuin itsekseen tupakkaa pannen.*) Isäntäkö häntä lie vai emäntä. (*Pekka Polykarpukselle.*) Niitä rautatieläisiäkös sitä sinäkin olet?

Pekka Polykarpus

(*Jatkaa omaansa. Pekka Eevastiina keittää huttua.*) Minä tähän jäin asumaan. Jos sattuisi pääsemään rautatien töihin... Ja samapahan tuo on, missä asuu. (*Vetelee savuja*)

Mamman Liisa

(*Puoli-itsekseen.*) Kuuluuhan niitä nyt täällä vilisevän... miehiä... Missä he kaikki vain kirjoilla lienevät. (*Toistellen.*) Missä... missä lienevät seurakunnan kirjoissa.

Juikurinen

(*Palaa.*) Siellä se ulkona vaan tuo luojanilma olla lekottelee entisellään. (*Istahtaa Liisan viereen vasemmalle. Leikkisänä.*) Siellä... siellä hän vain luojan ilma olla lököttelee, niin kuin tää Liisa tässä penkillä istua nököttelee.

Mamman Liisa

(*Kuin itsekseen, matkien, piippua täyttäen.*) Lekottelee ja nököttelee... (*Äkkiä.*) Ka, siinähän se Miihkulikin taas!

Miihkuli

(*On saapunut Matikaisen kanssa.*) A vot, Miihkuli tässä! (*Rehvastelee.*) Ylen on hyvä Miihkuli...

Jos kussa on, niin hyvä on. Vot, (*touhuaa*) vot rintaneulat tuo . . . silkit ja sormukset tuo . . . ja (*iskee silmää*) ja sulhaset tuo. (*Istahtaa Pekka Polykarpuksen viereen.*) Ylen ihanat sulhaset tuo.

Matikainen

(*Istahtaa Juikurisen viereen.*) „Ylen ihanat tuo!“ (*Nauraa sille.*)

Mamman Liisa

(*Pekka Polykarpukselle.*) Annappas siitä piipustasi tulta.

Pekka Polykarpus

Häh?

Mamman Liisa

(*Tarttuu Pekka Polykarpuksen piippuun.*) Tulta minä pyysin piipusta. (*Sytyttää Pekan piipusta, niin että molemmat vedellä loputtavat yhtäaikaa.*) No . . . Jo se palaa. (*Painaa piippuaan peukalon kynnellä. Juikuriselle.*) Sinullapa näkyy olevan hyvät pitkävartiset lapikkaat. (*Puhaltaa savut.*)

Juikurinen

(*Vetelee lapikkaittensa varsia hyvillä mielin, jalkojansa samalla nostellen ja suoraksi oikoen.*) Onhan siinä lapikasta, olkoonpa sitte kysymys nahkan hyvyydestä tahi tuosta suutaristyöstä.

Matikainen

(*Vetelee hänkin pieksujensa varsia, jalkojansa nostellen. Samoin Miihkuli saapastensa varsia ja*

Pekka Polykarpus pieksujensa.) Ka, lapikkaan näköisetpähän näkyvät olevan. (*Pistäen.*) Pieksämäen „kalakukot“. (*Nauraa sukkeluudellensa.*)

Mamman Liisa

(*Painelee sormellaan Jukurisen lapikkaan kärkiä, ompelusta tutkien.*) Lapikkaat kun lapikkaat. Mutta eikö oteta ja vaihdeta? Saat tuommoiset. (*Kouraisee helmaansa polvea myöten, nostaa jalkansa ja vetää lapikkaansa pitkää vartta.*) Katso minkälaiset lapikkaat. (*Voitokkaana.*) Niin-kuin-niin! *Vetää toisen pieksun vartta.*) Linkun-lankun! (*Kaikki oikovat pieksunvarsiansa niin että jalkoja kohoaa eri aikoina siellä täällä.*)

Mikko Siunattu

(*Saapuu vilkkaana, kuin leikkisänä, hokemalla puhuen.*) No . . . ka . . . Siinähän ne jo nyt menevät . . . siinä . . . siinähän ne jo menevät tällä Mamman Liisalla . . . nää niinkuin kenkä- ja naimiskaupat.

TOINEN NÄYTÖS

Sama tupa. Löppö-Leena varustautuu sekaamaan kortteja. Mamman Liisa veistää kirvesvartta.

Mamman Liisa

(*Tarkastelee veistostansa, puhetta jatkaen.*) Sisso!... Vai niin!... No, minkäslaista se sitte oikeastaan on se naimisissa olo?... Sinä kun olet siinä ryllissä jo ollut.

Löppö-Leena

(*Tapailee. Puhuu omituisesti toistellen.*) Ka... onhan tuo... Siinähän tuo menee... Menee... menee... Menee... menee se siinä. (*Pyyhkäisee nenäänsä.*) Ja ainahan siitä on ukostakin apua päiväseen aikaan. (*Sekaa kortteja.*) On... on... On siitä apua ukosta... On siitä työssä apua.

Mamman Liisa

(*Viheltää: „Kun kukkivat kaunihit ruusut“, ja veistää taas hieman. Äkkiä.*) Ka, tottapa se on sitä varten Sanassakin, jotta miehesi puoleen pitää sinun halusi. (*Lopettaa veistoksen.*) Tottapa... tottapa se on sitä varten.

Löppö-Leena

(*Kuin itsekseen ja kuin se olisi hänen omaa puhettaan.*) Sitä... sitä varten se on sanottu... Sitä varten se on Sanassa sanottu. (*Liisalle.*) Vai on siellä Sanassa niinkin sanottu. (*Kuin itsekseen.*) Vai on... vai on niin Sanassa sanottu.

Mamman Liisa

(*Työtä lopettaessaan ja pöydän luo mennessään laulaa kiekuttelee.*)

Kun kukkivat kaunihit ruusut,
niin voi kun ne kukoistavat!

(*Leenalle.*) No, povaa häntä nyt sitte! Jos tässä hyvinkin vielä pyörähtäisi naimisiinkin. (*Leena joudutlautuu. Mamman Liisa puistelee hamettansa.*) Povaa nyt ensin siitä Härmän miehestä... olisiko tuo onneksi.

Löppö-Leena

(*Levittää kortteja. Jatkaa äskeistä toistellen.*) Povaa Leena... povaa se Leena... povaaa... (*Äskeistänsä jatkaen. Kuin itsekseen.*) Vai on siellä... vai on siellä Sanassa niinkin sanottu. (*Liisa nostaa.*) Ruutu pohjalla. (*Jatkaa äskeistä, selitellen.*) Minulla ei tule sitä Sanaa niin ulkoa tutkituksi. (*Levittelee kortteja. Kuin itsekseen.*) E-ei tule ulkoa Sanaa tutkituksi... Kas tuota herttarouvaa... Mutta kun sen on kerran kätkenyt sydämeensä, niin mitäpä hänestä enää sitte kaikista haluista ja himoista kirjasta tutkii... Mitäpä... mitäpä himoista tutkii!... Hertta kolmantena... No...

Mamman Liisa

(*Tarkastelee.*) Ruutu ja kuningas ja hertta... Eikös ne ole hyvät kortit Härmän pojan päältä?

Löppö-Leena

(*Kuin itsekseen, korttejansa asetellen.*) Hyvät... hyvät ovat kortit Härmän pojalla. (*Näyttelee sormella korttia tökkien.*) Tuossa on onnellinen elämäntaival... tässä rakkaus... tässä onni... ja tässä se... aviosänky.

Mamman Liisa

(*Tarkkailee kortteja, toistelee kuin ajatuksissaan.*) Sänky... ja sänky... ja... (*Äkkiä.*) Eikös tuo herttamies ole sen Matikaisen kortti?

Löppö-Leena

(*Kuin omissa asioissaan puhuen.*) Sen on kortti... sen on hertta. (*Kääntää puhetta.*) Ja mikäs tässä on sinunkin ukolle mennessä. (*Asettelee kortteja.*) Mikäs... mikäs on mennessä ukolle... Sittepähän tietää senkin ryllin... Sitä varten sitä minäkin ukolle menin... (*asettelee*) jotta... jotta tietäisin senkin ryllin... senkin ryllin... senkin ryllin. (*Povaa.*) Matikaisen tie on tässä. (*Näyttää sormellaan tökkien.*) Tuossa on raha... tuossa rakkaus, ja tässä sitte lapset. (*Alkaa koota korttejansa.*)

Mamman Liisa

(*Ynseästi.*) Noo... ei siitä Matikaisesta ole. Semmoinen tyhjällä nauraja... (*Jyrkästi.*) Niin että se

poikki ja: „tämän Härmän miehen puoleen pitää sinun halusi oleman.“ (*Kakistelee ja käy sylkemässä. Muuttuen.*) Vaikka olisihan Matikaisella se etu, että on päässyt kvartesmanniksi. (*Pyörähtää. Päättävästi.*) Mutta mikä poikki, niin se poikki. Ja siis Härmän mies . . . Niin-kuin-niin! (*Äkkiä.*) Tuleppas, Löppö, ja viedä rytäytetään tämä vesikorvo lehmille . . . Ei se Pekka ennätä niitä akkojen töitä tässä enää tehdä . . . Tarpeena tässä se härmäläinen jo menee. (*Poistuvat korvoa kantaen.*)

Löppö-Leena

(*Mennessänsä.*) Viedään . . . viedään pois vesi . . . Viedään, viedään vesi pois.

Silja

(*Saapuu, ryhtyy kerimään. Laulaa keriessään.*)

Ah voi sydän parkaa,
nyt kun kukkivat ruusut,
enkä onnea arkaa
kiini saa,
ah, en saa!

(*Selvittelee vyyhteä.*)

Siksi itken mä salaa,
nyt kun kukkivat ruusut,
luokse kultani halaa
aatos mun,
ah, voi, mun.

Jorkka

(*On saapunut. Katsoo.*) Niinkö? . . . Ettäkö kun kukkivat ruusut? Häh, Silja?

Silja

(*Kuin närkästyen.*) No, mitäs se sinuun kuuluu!

Jorkka

(*Reilusti.*) Mitäs kuuluu!... Näetkö, Silja, että eikö ole reiluja poikia Härmän mammoilla? (*Lähestyy kuin muka huojuen.*) Joko minä koppaan linnun polvelleni?

Silja

(*Heristää lankakerällä.*) No, tulehan, niin tuosta saat! Luuletko jotta tämän kylän tytöt eivät uskalla heilautella helmojansa! (*Tekee rivakan ynseän helmanheilautus liikkeen.*) Pyh!

Jorkka

(*Panee leikiksi.*) Elä, elä!... Elä helkkurissa lankakerällä. (*Lähenee. Silja sieppaa kerinnakkansa, pistää sen keskelle lattiaa ja pysyttelee kerinpuiden suojassa.*) So, so sinä ruusun kukka! (*Lähtee perästä.*) Sinä tämän pojan tuleva kulta.

Silja

Tulehan vain, niin näet! (*Kiertävät kerinnakkaa. Silja vältellen kiinniottajaansa.*) Älä kaada kerinnakkaa, kuule.

Jorkka

Kerinnakkaako, kuule... Kuule sinä, tään kylän tyttö! (*Aikoo siepata kiinni, kerinnakka kaatuu.*)

Mamman Liisa

(*Saapuu. Ankarasti.*) So! (*Äänettömyys.*) Onko tämä talo mikä Sodoma ja Gomorra... että syntiä ja pahuutta!

Silja

(*Kuin itsekseen, muka närkästyneenä.*) Kun tulee siihen! (*Pekka Eevastiina saapuu.*)

Mamman Liisa

(*Varottaa sormellaan, komentavasti kun ainakin emäntä.*) Kuten sanottu, niin jos semmoista, niin (*osottaa ovea*) tuosta on viisi hirttä poikki tässä talossa. (*Kädet puuskassa.*) Niin että jos niikseen tulee, niin tässä talossa katsoo mies tyttöön kuin pukki ruumenhuoneen ovella.

Jorkka

Sun sumppatirallaa sitä komentoa!... Mutta tieräks sä mitä... (*Nostaa polvensa ja lyö siihen.* Härmän poika kun rykäisee, niin...

Mamman Liisa

(*Keskeyttäen, topakkana.*) Jaa!... Mutta tässä talossa on Liisa Liisana, ja vaikka Härmän poika rykäiseisi, niin tässä ei Raakeli ennen Leeaa... Sillä ikä ja orninki ja kristillinen meno. (*Siljalle.*) Ja nyt Silja kamariin! (*Silja menee kerinnakkoinensa. Sulkee oven.*) Niin se seisoo sanassakin, että nuorempi ei ole ennen vanhempaa... No... So... Ja sitte töille. (*Poistuu.*)

Jorkka

(*Itsekseen.*) No, mutta perhana! Akkaväkikö se sitte tässä Härmässä aikookin jöötä pitää. (*Vannoen*) Ei, saakeli! Tästä pitää tulla ilman muutos. (*Poistuu.*)

Pekka Eevastiina

(*Hieroksii jalkaansa, itsekseen nurkuen.*) Eh-heh-heh!... Kuppuutusta halaa tuokin jalka taas nyt... (*Nurkuvammin.*) Kuppuu... kuppuutusta ikävöi jalka.

Mikko Siunattu

(*Saapuu kirves olalla.*) No!... Terve vain sitte, Pekka! Ja kuin sitä kuuluu? (*Panee kirveensä penkin alle, hokien.*) Kuin kuuluu, Pekka?... Kuin kuuluu?

Pekka Eevastiina

(*Vaivaloisesti.*) Ka, sitä vanhaa jalkakipua... kipua ja vaivaa kuuluu Pekan jalasta. Yh-hyh!

Mikko Siunattu

(*Puuhaa ja touhuaa ryhtyäkseen tervaamaan, hakien kenkäpariaan.*) Niinhän sitä kuului ennen aikaan siitä minun ruunankin jalasta, mutta minä otin ja voitelin sitä sianrasvalla ja sitte vaihdoin koko hylyn mustalaiselle, ja täydestä hän otti ja meni...

Pekka Eevastiina

Yh-hyh... Yh-hyh... Sian... sianrasvalla... sianrasvalla.

Mikko Siunattu

(*Puuhailee.*) Ota, voitele sinäkin sillä... veli... voitele veli sillä... voitele... Se parantaa kaikki taudit. (*Hämmentää tervapyttyä.*) Voitele... voitele veikkonen sillä... Entäs kuin sille itselleen emännälle kuuluu?

Pekka Eevastiina

(*Syyhyttää pakaraansa.*) Ka, mitäpä tuolle enää kuuluu tavallisia. Kun se jo kuului puhuvan, jotta ei Raakelia ennen Leaa, niin eikö tuon halu jo liene miehelään olemassa. (*Yskii.*)

Mikko Siunattu

No oikein hän siinä tekee, Mamman Liisa. (*Huitaisee kädellään.*) Anna tytön mennä miehelle... Anna, veikkonen, Liisan saada tää... tää nyt mies. (*Tervaa.*)

Pekka Eevastiina

(*Tyytyen kohtaloonsa.*) Ka saakoon... Ei tästä minun jalastani taida enää niin kalua tulla, jotta hänet eukokseen ottaa... tämän Liisan. (*Lähtee vaivaloisesti ulos.*) Äh-häh-häh... Ei taida... ei taida minusta niin pian sulhaista tulla.

Mamman Liisa

(*Saapuu. Alkaa varustautua suutaroimaan, toimilleen puhuen.*) Niin-kuin-niin!... Siis sen kun suutariskalut esille, tyttö... Linkun-lankun!

Mikko Siunattu

Ka niin... Ka niin! (*Panee tervatun kengän uuniin menemään.*) Vaikka nytpä tää pitää sinunkin ottaa jo tää... niinkuin tää mies... Jos minä tässä niin kuin puhemieheksi heittäännyn... Vaikka tään Juikurisen puolesta, tarkotan. Vai kuin sinä, Liisa, arvelet? (*Tervaa toista kenkää.*) Kuin... kuin sinä arvelet, Liisa?

Mamman Liisa

(*Kuin itsekseen halveksivasti.*) Juikurisen puolesta! (*Vetää vuotaa penkin alta.*)

Mikko Siunattu

(*Tervaa. Vilkkaasti.*) Ka, hyvän miehen saat hänestä... Juikurisesta. Kova uskomaan ja niin kuin tässä... uskossa, tarkotan, kova kilvoittelemaan... Ja kun on aviosääty ja rakkaus ja talo ja vielä se... kuten sanoin, se uskonkilvoitus, niin mitä häntä muuta enää osaa tarvitakaan... niin kuin tää yks syntinen ihminen. (*Panee kengän uuniin.*) Mitä... mitä muuta häntä kehtaiskaan tarvita enää, kun kerran tää niin kuin rakkaus ja toivo ja uskonkilvoitus on.

Mamman Liisa

(*Istahtaa suutaroimaan.*) Mutta Sanassakin sanotaan, että usko ilman työtä on kuollut, ja Juikurinen on laiska. (*Terottaa suutaris veistä.*) Mitä siitä sitte paljaasta uskosta, kun se ei viitsi työtä tehdä. (*Mikko Siunattu istahtaa penkille tarinoimaan.*)

Mikko Siunattu

(*Puolustelee.*) Kuin hän ei työtä tehdä ... Ja toiselta puolen tää ihminen, yleensä ihminen tarkotan, jos hän kuin työtä tekisi ... liiaksi tarkotan jos hän tekisi, ei hän sillä Aabrahamin helmaan pääsisi. Niin kuin nyt tääkin ... otetaan tää Aadam (*turistaa nenäänsä*) hänkään ... tää Aadam, ei tehnyt työtä paratiisissa, mutta autuas oli. Mutta erämaassa hän taas ... tää Aadam ... hän teki työtä ihan otsansa hiessä, mutta ... (*turistaa*) mutta Aabrahamin helmaan ei päässyt. (*Kakistelee kurkkuansa.*) Niin jotta kun on vain se kilvoitus ... se uskonkilvoitus ja se usko ... Ja ... hyvää nahkaa sinulla siinä on ... (*Laputtelee nopeasti kenkien pohjalla lattiaa.*) Ja niinkuin nyt tämäkin Antti Hermanni ... tää Juikurinen ... niin hän eläisi tässä sinun luonasi kuin laiska muurahaisen luona ... niin kuin Sanakin käskee, ja sinä ... Pikeäkö etsit? ... Täss' on pikilappu ... täss' on hän ... ja sinä häntä Antti Hermannia ... kuin häntä sanoisi ... sinä häntä opettaisit ja niin kuin rakastaisit ... Ja hän on pirun metkaa ja hyvää ... tää rakastaminen, tarkotan. (*Äkkiä.*) Ka, siinäpä se Löppö-Leenakin tulee ... (*Lähteä touhuaa.*) Minä tästä sitte otan ja ... otan ja niin kuin lähden ... (*Juo korvosta.*) Minä, se on, lähden. (*Menee. Löppö-Leeua on tullut.*)

Mamman Liisa

(*Hioo suutarisveistä penkissä kiinni olevaan remeliin.*) Meneppäs, Leena, ja kuiskaa sille Lullu mustalaisen eukolle, että tekee vähän taikaa ... Tämän

Härmän miehen päälle . . . Ymmärräthän. Niin-kuin-niin . . . Ja niin jotta se ei tähän Siljaan kietoutuisi . . . Sis-so! *(Ryhtyy työhön.)*

Löppö-Leena

Ka, joutaahan tästä. *(Huokaillen.)* Joutaa . . . joutaa tästä . . . Kun ei ole elämisen murhetta. *(Tekee lähtöä.)* Elämisen . . . elämisen murhetta kun ei ole. *(Mennessään.)* Ei ole . . . ei ole . . . ei ole murhetta . . . ei . . .

Mamman Liisa

(Taakseen katsomatta. Löppö on jo mennyt.) Ja vasta sitte, jos ei Härmän mieheen tehoa, niin sitte Matikaiseen. *(Katsahtaa.)* Ka, joko se Löppö meni! *(Suutaroi, vanhaa kenkää paikaten.)* Löppö . . . Löppö meni. *(Tarkastaa kenkää.)* Paikka tuohon ja . . . niin-kuin-niin . . . Jos tässä vielä kerran tanssiksi pistäisi, niin ovat kengät kunnossa. *(Hoihkasee.)* Silja . . . Sil-ja! *(Kaivaa piipusta porot.)*

Silja

(Tulee.) No, mitä nyt?

Mamman Liisa

(Suutaroidessaan.) Niin kuin sanottu, niin Härmän miehen päältä rakkaus pois, jos ei ole tältä Liisalta lupaa. Ja . . . no . . .

Silja

(Kuin närkästyen.) No . . . Kukahan tuota nyt rakastuisikaan! . . . Mokomaan itsensä kehujaan!

Mamman Liisa

(*Keskeyttäen.*) Sis-so! (*Panee piipunperät suuhunsa.*) Ja on sinulla vielä ikää odottaa ja... (*äkkiä*) no, otat sitte vaikka sen Antti Rimpiläisen pojan, niin saat ukon kuoltua talon.

Silja

(*Ynseästi.*) No... Johan minä nyt!... (*Lähtee nyreissään.*) Vähättelen koko rakkaudesta!

Mamman Liisa

(*Itsekseen suutaroiden.*) Joutaa... joutaa hän odottaa Rimpiläisen poikaa!... Joutaa odottaa tyttö. Ja nyt tuohon paikka. (*Laulaa, naskalilla reikiä pistellessään. Nuotti sama kuin „Nyt kukkivat“ j. n e.*)

Ja suutaa-ari polskaa-aksi pisti
voi, voi kun hän polskasi, voi.

Juikurinen

(*Saapuu, hymy huulillaan.*) Se on nyt tää Liisa jo niinkuin suutarina. (*Istahtaa penkille katselemaan työtä. Leikkisänä.*) Suutarimestarina, tarkotan.

Mamman Liisa

Ka, kukapa se paikkaa köyhän kengät, jos ei köyhä itse. (*Äkkiä.*) Paljoko siellä ottavat Savossa lapikasparin teosta?

Juikurinen

Ka, paljokos ne siitä, teettäjää myöten vain: tuhlarilta enemmän, tinkijältä vähemmän.

Mamman Liisa

(*Naulaa.*) Täällä nylkisivät suutarit nahan päältä, jos niillä teettäisi.

Juikurinen

(*Maireasti hymyillen.*) Ka, se ei ole täällä vielä kristillinen hapatus noussut taikinassa . . . tässä uskontaikinassa, tarkotan . . . niin että suutaritkin on siinä ahneuden paulassa. (*Venyttäytyy penkille laiskan näköisenä kylelleen, pää käden nojassa, ajaa asiaansa.*) Senpä vuoksi se menisi tällä Liisallakin tässä apuna tämä (*hymyillen*) vast'uudesta syntynyt mies. (*Imeksii piippuaan ja katsahtaa hymyillen.*) Semmoinen, joka on jo vedestä ja hengestä syntynyt. (*Katsoo.*)

Mamman Liisa

No . . . Kukapa niiden uudestasyntymiset tietää . . . ovatko hengestä vaiko lihasta syntyneet. (*Naulaa, kuin itsekseen.*) Taitavat olla paljaasta lihasta uudestisyntyneet koko miehet.

Juikurinen

Ka, se on sekin asia miestä myöten . . . Niin jotta mikä on tällä paikkakunnalla lihasta, se voi jo tuolla vaikka vain paljaassa Savossa olla hengestä ja tästä pelkästä rakkaudesta. (*Imeksii piippuaan.*)

Mamman Liisa

(*Ynseästi.*) Rakkaudesta! (*Vetää Juikurisen alta nahkaa.*) Nouseppas siitä „rakkaudesta", että saan

tuon nahan. (*Juikurinen kohoaa istumaan, tarkastelee nahan paksuutta. Kuin itsekseen.*) Olisikohan tuosta ottaa vielä lappu... (*kuin miettien*) lappu... lappu ottaa tuosta. (*Äkkiä.*) Olkoon. Riittää tuo. (*Ryhtyy työhön.*)

Juikurinen

(*Ajaa asiaansa, laputellen kenkiänsä.*) Ja eikös se tää Mikko Siunattu puhunutkin Liisalle... tästä minun asiastani?

Mamman Liisa

(*Halveksivasti.*) Mikä asia se sinullakin vielä olisi!

Juikurinen

Ka, se tämä rakkauden asia... Se Mikko lupasi siitä tiedustaa Liisan mieltä.

Mamman Liisa

Pyh!... Kun tuolla naskalilla pistän. (*Tökkää naskalilla ihan kuin pistääkseen Juikurista polveen.*) Rakkauden asia! (*Pistelee reikiä kenkään.*) Senkö täyteisen asia se semmoinen on?

Juikurinen

(*Hymyilee.*) Ka, se tavallinen naima-asia... (*Syyhyttää polveaan, leikillisesti.*) Niin kuin Sanassakin sanotaan, jotta miehensä puoleenhan se vain pitää yksinäisen naisen halun hyrrätä... (*Äänettömyys.*) Vai mitä, Liisa?

Mamman Liisa

(*Kuin itsekseen.*) Halu hyrrätä! (*Hankaa kiillotuspalikalla kenkää. Päättävästi.*) Ei, Juikurinen! Ei sitä niin vain... Niin se seisoo Sanassakin, että ensin „seulotaan akanat nisuista“, ja „ei sikaa säkissä.“ (*Koputtelee vasaralla.*) Niin-kuin-niin!... Linkun-lankun!... (*Laulaa koputellessaan.*)

Ja suutari polskaksi pisti,
ei muistanut lestiään hän...

(*Tarkastelee kenkää. Voitokkaana.*) Linkun-lankun!... Linkun-lankun, Juikurinen!

Juikurinen

Mutta jos sitä Liisakin pistäisi niin kuin avioksi... kuin se toinen suutari pisti siksi polskaksi.

Mamman Liisa

(*Kertaa laulunsa, työssä ahertaen.*)

Kun suutari polskaksi pisti
niin... ralla-la... ralla-la... laa.

Juikurinen

(*Syyhyttää polvikuoppaansa. Jatkaa omaansa kuin leikkisästi.*) Olisihan tässä minullakin jo mikä tarvitaan: tarpeellinen naimaikä on ja, niin kuin sanottu, niin usko. (*Odottaa. Lisää.*) Ja ainahan se silloin muusta maallisesta Herra huolen pitää.

Mamman Liisa

(*Sylkäsee kenkään ja hankaa, kiillottaa sitä. Kuin itsekseen, ynseästi.*) Usko sinulla... Työtön usko!

Sitäkö paholaista sillä tekee. (*Kakistelee ja sylkäsee. Varmasti.*) Usko laiskuuteen sidottuna on kuin pukki puuhun kytkettynä, ölisee vain siinä ja pitää ääntä eikä osaa sen autuaammaksi tulla, tahi muuten lihoa.

Juikurinen

Ka ei, (*puolustautuu*) jos ei usko ole niin kuin sinapin siemen. (*Odottaa.*)

Pekka Polykarpus

(*On saapunut, istahtaa penkille Liisan toiselle puolelle, puhua nurisee kuin tervehdykseksi.*) Olin Mikko Siunatulla tätä korvaa tohtoroittamassa, niin samalla tulin tätä Liisaa katsomaan.

Juikurinen

(*Jatkaa omaansa.*) Ja yhdessäpähän tässä sitte uskottaisiin ja rakastettaisiin. (*Odottaa hymyillen.*)

Mamman Liisa

(*Päättävästi, viskaa valmistuneen kengän pöydän alle.*) Ei, kultani, sanoi tyttö hentullensa. (*Ottaa toisen kengän korjattavakseen.*) Sinä olet laiska kuin joulumakkara, ja alussa on jo sanottu, että otsasi hiessä pitää sinun akkasi elättää ja että joka ei tahdo työtä tehdä, se elköön syökö. (*Pikeää lankaa. Nopeasti kuin toiseen asiaan mennen.*) Mutta meneppäs, kun sinulla niin „halu hyrrää“, sen Löppö-Leenan mökille ja sano Leenalle, että hän menee Lullu mustalaisen luo, ja sanokoon, jotta siitä toisestakin varalta . . . (*Kierrellen.*) Kyllä hän ymmär-

tää . . . siitä miehestä, jolla on nilakan kalan nimi . . . Sis-so! (*Ryhtyy työhön.*)

Juikurinen

(*Lähtee kuin laiskasti virutellen.*) Ka no . . . Jos tuota lähtisi . . . tätä Liisaa palvelemaan.

Pekka Polykarpus

(*Alkaa kosia.*) Minähän sitä olisin hyvä kengän paikkaaja . . . Kun minä Liisalle paikkaisin pieksut, niin kestäisivät vielä tulevassa ilossakin.

Mamman Liisa

Vai olet sinä semmoinen suutari. (*Imaisee nopeasti piippua.*)

Pekka Polykarpus

Ja eikös se Lullu mustalainen Liisalle jo ilmoittanut, että minä olisin suostuvainen sinut naimaan?

Mamman Liisa

(*Asian oivallettuansa.*) Sinäkö naimaan! No piru . . . en paremmin sano. (*Kovasti.*) Sulhainenko sitä sinäkin olet?

Pekka Polykarpus

Häh?

Mamman Liisa

(*Kovasti.*) Niin jotta vieläkö se sinullakin vain se halu hyrrää?

Pekka Polykarpus

Se tuo korva taas reistailee... Mitä?

Mamman Liisa

(*Korvaan kovasti.*) Etkös sinä ole kuuro?

Pekka Polykarpus

(*Kallistaa korvaansa.*) Häh?

Mamman Liisa

(*Huutaa.*) Niin että piruako sitä sinäkin tekisit akalla, kun et kerran kuule?

Pekka Polykarpus

Mitä?

Mamman Liisa

(*Entistä kovemmin korvaan.*) Niin jotta senkö paholaista sinä enää akalla tekisit... kuuro pökkelö!

Pekka Polykarpus

(*Jatkaa omaansa.*) Ja sanoihan se Mikko Siunattu tämän reistailevankin korvan paranevan, kun vain voitelee sianrasvalla... (*Odottaa.*) Ja hyvinhän minä lupaan rakastaa sekä myötä- että vastoinkäymisessä.

Mamman Liisa

(*Itsekseen.*) Ei tuosta paholaisesta pääse eroon, ennen kuin lähtee pois koko tuvasta. (*Korjaa työnsä.*) Mokomakin akan tarvitsija ja... Kun ei kuule

enempää kuin tupakkapölkky. (*Poistuu. Huutaa ovella.*) Pekka!... Heitä pois se pyykin pesu ja ala tulla alustamaan taikinaa. (*Häviää.*)

Pekka Polykarpus

(*Yksin.*) Pahastuikohan tuo tästä korvasta... kun se ei sitä rakkauttaan sen paremmin vielä ilmaissut. (*Lähtee. Ovi jää auki.*)

Silja

(*Laulaa ulkona tullessaan.*)

Voi kaunista liljaa!
Yksin kukkivi hiljaa
yksin myös ikävöiden
ootan hänt' yli öiden.

(*Saapuu, jatkaa keskeytynyttä tukankampaustaan.*)

Kyynel silmässä kiiltää,
tuska syöntäni viiltää,
kun on kaukana kulta:
ilot vei hän jo multa.

Jorkka

(*Saapuu reilusti.*) Siiskö että... (*Kehuen.*) Ja tässä on se poika, joka vie tytöltä ilot.

Silja

(*Reipastuu. Ynseäksi tekeytyen.*) Pyh!... Tätä „poikaa!“ (*Kuin pyörähtäen.*) On niitä petetty parempiakin. (*Aikoo poistua.*)

Jorkka

(*Asettuu eteen.*) Elä, tyttö!... Petettykö parempiakin! (*Uhkaillen.*) Kuule, tyttö, kun mä laulan sinulle Härmän laulun. (*Laulaa.*)

Lapuan likka se muiskuja antaa
ja Kauhavan tyttö se pussaa,
vaan Härmän poika se hellua halaa
eikä se tuutua hussaa.

(*Rennosti.*) Kuules, tyttö, joko mä kosin sinua? ... Vai?

Silja

(*Yrittää ohi.*) Pois tieltä!

Jorkka

(*Taas eteen.*) O-hoh! (*Nipistää leuasta.*)

Silja

(*Polkee jalkaa.*) No!... Tahi minä annan! (*Sysää, sujahtaa ohi.*) Senkin mokoma! (*Pakenee.*)

Jorkka

(*Lähtee kiini ottamaan.*) Silja... sinä juukelin lilja!

Mikko Siunattu

(*Saapuu Juikurisen kanssa, jatkaen keskustelua. Juikurinen vuolee kissanhäntäpalikkaa.*) Hyvästi... hyvästihän se kaikki olisi tässä asiassa... (*Pyyhkii kenkänsä luudalla.*) Tässä naima-asiassa olisi kaikki hyvästi, ja hän menisi kuin sianrasvalla voideltu, tää itse tää asia, mutta se tää vain Liisa itse...

tää Mamman Liisa itse . . . Hän kuin ruoja kuuluu ottavan ja aikovan, tää Liisa, niin kun Matikaistakin ja Härmän miestä . . . (*Kohentelee housujansa.*) Niin kuuluu ottavan ja aikovan. Vaikka se, toisekseen, tää Härmän mies ei hänestä niin kuin huoli. (*Tiukentaa remeliään.*) Tuo remelikin kun höltyy . . . Mutta tää Matikainen, hän ottaa ja tuota noin h u o l i i.

J u i k u r i n e n

(*Harmissaan.*) Siitähän se taisi viskata tähän nyt koetuskiven . . . siitä Matikaisesta.

M i k k o S i u n a t t u

(*Istahtaa kirvestänsä hiomaan.*) No, mutta hänellähän . . . Matikaisella, hänellähän on siellä Kerimäellä jo niin kuin perheen a l k u . . . (*Ottaa sieran.*) Sen ukko Sinkkosen tytön, sen Kaisa Josefiinan kanssa hänelle on tulossa jo niin kuin tää . . . kuin häntä sanoisi . . . tää esikoinen . . . niin sinä, ota sinä ja . . . (*sylkäisee sieraan*) ota ja toimita Kaisa Josefiina tänne . . . saunalämpimisiä Matikaiselle tuomaan, toimita tänne Kaisa, niin (*hioo*) niin ei hän, Matikainen . . . ei hän silloin niin kuin nai.

J u i k u r i n e n

(*Hyvillään.*) Ka, sitäpä tässä minäkin jo arvelin, jotta jos tuota lähettäisi vaikka tään mustalaisen akan viemään terveiset Kerimäelle, jotta nyt tulkoon Sinkkosen tyttö lapsineen sillä lemmon kyydillä, tahi muutoin on Matikainen kirkon kytkyellä köytetty toiseen akkaan. (*Tarkastelee vuoltavaansa.*)

Mikko Siunattu

(*Vilkkaasti.*) Tee, veikkonen, niin . . . tee, veikkonen! (*Tarkastaa kirvesterää.*) Meidän, veikkonen . . . (*sylkäsee sieraan.*) Meidän, veli hyvä, pitää osata kerimäkiläisten synnit kääntää parhain päin . . . niin jotta hänestä on, tästä lähimäisen synnistä . . . on meille niin kuin hyötyä . . . (*Koettaa kirvesterän terävyyttä.*) Niin jotta, veikkonen . . . jokohan tuo pystyisi kirves . . . jotta veikkonen, ollapa vaan Kerimäellä enemmän sitä syntiä . . . (*Lopettaa hiomisen.*) Ollapa . . . ollapa vain syntiä Kerimäellä . . . tämän Matikaisenkin laskuun ollapa, tarkotan.

Juikurinen

(*Tarkastaa vuoltavaansa.*) Ka, eipä tässä nyt usko ilman Matikaisen syntiä auttaisi. (*Viisaasti.*) Mutta tehdä mojautan minä sille Matikaiselle tällä kissanhäntäkartulla toisenkin jutkun. (*Näyttää.*) Katsohan, miten nuljakaksi siitä on vuoltu Matikaisen pää.

Mikko Siunattu

(*Myöntelee.*) Niin on, veikkonen . . . Ei siinä käsi kauvan kestä . . . Varsinkin jos . . . (*kiirehtii kaivamaan konttiaan*) annahan kun minä annan . . . varsinkin jos voitelet niljakaksi tällä . . . (*Aukoo käärää.*) Tää auttaa kaikissa . . . vaikka autuuden asiassa auttaa tää . . . Tää kun on sitä . . . itseään sitä s i a n r a s v a a. Voitele, veikkonen, hänellä . . . voitele . . . voitele, veli. (*Puuhailee konttiaan naulaan pannen.*) Tää Matikainen . . . tää, ruoja, kuuluukin hierovan ja varustavan sinulle tappelua . . . tahi niin

kuin selkäsaunaa kuuluu varustelevan sinulle tästä Liisasta . . . tästä Mamman Liisasta.

Juikurinen

(*Voitelee palikan liukkaaksi.*) Ka, jos häntä hölväisi. (*Voitelee.*) Jos . . . jos tuon vielä rasvaisi niljakaksi . . . Kun hän tähän rakkauden asiaan on heittänyt pukinsorkan, niin antaa hänen nyt sotia salajuonta vastaan aina kissanhännästä lähtien.

Mikko Siunattu

(*Yrittää.*) No . . . no . . . ka, tuolta hän tuleekin . . .

Miihkuli

(*Saapuu Matikaisen kanssa.*) Terve teille . . . Kuinka voitte, veljet? Kuta kuuluu, veljet?

Mikko Siunattu

Ka, ei mitään enempää! . . . Miten vain itse? Miten . . . miten vain itse?

Miihkuli

Ka, ei enempää . . . ei myös vähempää. (*Levittää käsiään.*) Kaupat huonosti menneet (*levittää.*) Rahaa ei ole (*punaltaa päätä.*) Ei niin mitä ei ole (*huitasee.*) Ei niin mitä.

Matikainen

(*Jäljitellen.*) Ei niin mitä ei ole! (*Huitasee ja nauraa.*)

Juikurinen

(*Hymyillen. Kavalasti.*) Mutta onhan se toki tämä Matikainen vahva kissanhännän vetäjä . . . Niin jotta eikö koetettaisi . . . tällä? (*Ojentaa karttua.*)

Matikainen

No, jos vain karttu kestää, niin . . . (*sylkäsee kämmeneensä ja tarttuu karttuun*) niin kyllä tämä poika . . . Nohan! (*Vetävät.*) Elä sinä vain kierrä.

Juikurinen

Eihän sitä meidän maassa koiruutta ja petosta opita opettamallakaan. (*Vetävät.*)

Miihkuli

(*Innostuneena.*) Vot . . . vot . . . vot!

Matikainen

Annahan kun minä saan jalansijaa. (*Polkee lattiaa kantapäällään.*) Nyt. (*Vetää irvillä ikenin.*) Nyt sitä koitetaan. (*Nojallaan.*) Nyt, Juikurinen! (*Juikurinen päästää äkkiä kartun irti, niin että Matikainen lentää selälleen.*) Perrr!

Miihkuli

(*Viheltää ihmeissänsä.*)

Juikurinen

(*Hymyillen, kuin viattomasti kehuen.*) Sinä olet, näyt, voka vetämään.

Matikainen

(*Raivoissaan.*) Saatana kun tuolla kartulla vetäisen kuonoosi, niin et siinä ennätä enää syntejäsi katua. (*Miihkuli hätäilee, hommailee.*)

Juikurinen

(*Uhitellen.*) Elä vetäise! . . . Se on vieras karttu ja vieras naama!

Matikainen

Paholaisen makkara! (*Potkaisee jalkaan.*)

Juikurinen

(*Tarraa käsiksi.*) Elä potki, kuule . . . tahi tässä nousee nyt ryty. (*Painivat vimmatusti.*) Sinä naisten viettelijä! (*Ähkivät.*)

Matikainen

Vaikka henki menisi! (*Vääntävät raivostuneina.*)

Miihkuli

(*Matikaista neuvoa häärien.*) Pane polvikoukkua . . . näin . . . näin! (*Näyttää itsekseen.*)

Mikko Siunattu

(*Estellen.*) Elä . . . elä auta, Miihkuli . . . Anna Herran auttaa, hän on viisas. Anna . . . anna Herran ratkaista riita!

Juikurinen

(*Ähkien.*) Vaikka pää . . . tahi henki! (*kaatuvat ja painivat pitkällään kiereksien.*)

Matikainen

(*Puhkuen uhkaillen.*) Sittepähän on piru!

Jorkka

(*Saapuu.*) E-hei! . . . No siitä muonasta minä pitäisin, jos olisi puukko särpimenä! (*Painijat eroavat, etsivät hattunsa ja puistelevat niitä housuihinsa.*) Enempi vain sitä lajia!

Juikurinen

Saakeli!

Jorkka

Ja akoistako miehet tappelivat? . . . Vai? (*Nauraa.*)

Juikurinen

(*Matikaiselle, vihaisesti muljauttaen.*) Vielä se nähdään . . . Nähdään se vielä, kenen karttu se kuorensa pitää. (*Panee hatun päähänsä.*)

Matikainen

(*Uhaten.*) Nähdään sitä vielä, kunhan se päivä tulee, jolloin näet, että minä se olen kvartesmanni! (*Sieppaa kartun.*) Ja sillä kartulla et enää ihmisiä petä. (*Ärsyttää.*) Ä-häh! Tartuppas nyt siihen . . . Tokko uskallat! (*Poistuu.*)

Miihkuli

(*Punaltelee päätään kuin ymmällä, levittelee käsiään ja lyö niitä reisiinsä.*) Mhyyh!... En ymmärrä... En niin mitä ymmärrä. Ei niin kuta ymmärrä. (*Rautakanki soi ulkona.*)

Jorkka

Litviikkikanki soi!... Nyt, pojat, rikastumaan! (*Lähtee.*)

Miihkuli

(*Kiirehtii, viinalaskuaan penkin alta laukkuunsa työntäen.*) A vot todellakin... kanki todellakin... Vot rahaa miehille tulee...

Mikko Siunattu

Liitviikkikankipahan soi... (*Lähdön touhussa.*) Niin hän soi ihanasti ja kirkkaasti kuin enkelien laulu... tää litviikin kutsu... Tule, Juikurinen... tule, veikkonen... (*mennessään*) kun ruunu kutsuu.

Juikurinen

(*Muka leikkiä laskien.*) Ka, eipähän sitä tämmöisen enkelilaulun aikana kehtaa laiskakaan tätä sydäntään paaduttaa. (*Menee.*)

Miihkuli

(*Jouduttautuu, nostaa laukun selkäänsä.*) Ja minä... Vot viinat myön... rahat kokoon ja viinat... ylen väkevät viinat myön... A vot! (*Silja tulee ovessa vastaan kahvipannu kädessä. Tervehtii.*) A

vot! (*Pysähtyy. Maireasti.*) Ihana tyttö! Ylen olet ihana tyttö! (*Heittää laukun maahan, lähennellen.*) Minä oikein kovasti rakastan sinua. (*Heittää muiskun.*) Oikein rakastan sinua, tyttö. (*Lähestyy.*)

Silja

(*Uhkaa pannulla.*) Tulehan siihen, niin saat! (*Täyttää pannun nopeasti, korvossa pistäen.*)

Miihkuli

(*Kaivelee taskuaan, hyvin imelästi.*) Sormukset annan ihanat... rintaneulat annan... (*lähestyy*) kaikki annan... jos annat muiskun...

Silja

(*Uhkaavasti.*) Elä tule, kuule!... Naimisissa oleva mies! (*Vetäytyy pois.*)

Miihkuli

A mitä jos naimisissa, kun on muija Venäjällä... Silkkihuivit saat... jos kuin koreat silkkihuivit. (*Heittää sormisuukon. Maireasti.*) Nauhat ja kammat ostan... ja ylen hyvänä pidän... (*lähestyy*) ylen rakastan. (*Lähestyy.*)

Silja

(*Viskaa kahvipannusta vettä silmille.*) Tuosta saat... hyvänä pitäjä! (*Pakenee.*)

Miihkuli

(*Kuivaa silmiänsä.*) Eh sinä!... Eh sinä syntinen himo, mihin saatat vanhan miehen... Mutta

kuin tuossa voit, kun ei ole muija mukana! (*Huitasee kädellään. Nostaa laukun selkäänsä.*) Ah sinä himo! Kuin kauvan saat nyt, Miihkuli, katua... katua da paastota... da anteeks syntiä anoa... (*Kuivaa kyyneliään.*) Eh, sinä synti... Eh sinä viekas synti. (*Yrittää lähteä.*)

Jorkka

(*Tulee vastaan.*) Nohan!

Miihkuli

(*Pelästyen, kierrellen.* Ka, ei niin mitä veli!... Siinä veli, miehet karttua vetivät, a minä sain vedet silmilleni. (*Levittelee kuin ymmällä käsiänsä.*) Ei ymmärrä... Ei niin mitä ymmärrä, veli! (*Luikkii pois.*)

Jorkka

(*Yksin oudostellen.*) No, sekö teki miehen niin araksi... kun ei kauppojakaan enää hiero!

Mikko Siunattu

(*Saapuu.*) No, nyt kun on tätä rahaa, niin... no nyt, Jorkka, ei puutu muuta kuin... kuin ijankaikkinen elämä... eli kuin sinä luulet, Jorkka? (*Touhuaa.*) Kuin, kuin arvelet, Jorkka?

Jorkka

Jaa... ettäkö?

Mikko Siunattu

(*Umpimähkään.*) Ka, vaikka että... Hän, Miihkuli, tuo sieltä... viinaksia, tuo hän sieltä, Miihkuli.

(*Etsii astiaa.*) Viinat . . . viinat tuo Miihkuli meille . . . ja meitä ei tää viina niin kuin . . . niin kuin pilaa. (*Miihkuli palaa viinaleili kädessä, mukanansa toiset miehet, jotka haalivat astioita.*)

Jorkka

Tähän, Miihkuli . . . jos vaikka puoli ryyppyä tähän.

Miihkuli

(*Laataa Siunatun kuppiin viinaa.*) Markka ryyppy. (*Toiseen.*) Yksi markka kymmenen penniä ryyppy. (*Siunattu ryyppää.*)

Juikurinen

(*Ojentaa kuppia.*) No, lirauta häntä sitte tuohonkin!

Miihkuli

(*Kaataa.*) Yksi markka kaksikymmentä penniä ryyppy . . .

Matikainen

(*Astioinensa.*) No, jos sitte tuohonkin . . . löräyttäisi. (*Nauraa.*)

Miihkuli

(*Kaataa.*) Huokeata on viina . . . Markka neljäkymmentä ryyppy. Yksi markka viisikymmentäpenniä ryyppy.

Jorkka

(*Saapuu ropeinensa.*) No siihen myös täysi rove ja väkevää . . . niin että miehellä on mitä vastaan puoliaan pitää!

Miihkuli

(*Kaataen.*) Ylen . . . ylen on huokeaa viina. Markka kuusikymmentä ryyppy. Ei ole kallista viina . . . rahat otamme litviikissä . . . Kaksi markkaa korkoineen ryyppy. (*Pekka Polykarpus saapuu puolijuosten ojentaa astiaansa.*) A vot Pekka Polykarpus. (*Kaataa ropeeseen.*) Puolitoista markkaa ryyppy.

Pekka Polykarpus

Häh?

Miihkuli

(*Huutaa korvaan.*) Kaksi markkaa ryyppy!

Pekka Polykarpus

Mitä?

Miikkuli

(*Kovemmin.*) Kolme markkaa ryyppy! . . . Vot, Silja!

Silja

(*Saapuu kahvipaahdin kädessä, Miihkulille uhkaavasti.*) Vieläkö tulet siinä . . . muiskuinesi!

Jorkka

(*Tarttuu tuppeensa.*) Mitä? (*Uhkaavasti.*) Muiskuako?

Miihkuli

(*Sotkien asiaa.*) Ei niin mitään. (*Äkkiä, tietämättömäksi tekeytyen.*) A mitä todellakin puhut, neito? . . . A vot, mitä puhut?

Silja

(*Nuhdellen.*) Vanha ukonretale vielä.

Jorkka

(*On vetänyt puukkonsa, oikea polvi koholla, takoo polveen niin että puukon terä on pystyssä, uhkaillen.*) Miihkuli! . . . Perr . . . rrrr . . . rrr (*kääntää terän suoraan polveaan kohti.*) Lyönkö minä jo näin päin?

Mamman Liisa

(*Saapuu valjaat olalla, hämmästyy ja kovenee oitis.*) So . . . Sis-so . . . Mitä tämä on! (*Kovenee ja levitteleikse kuten emäntä.*) Niin kuin sanottu, niin puukot pois . . . Sis-so! . . . Sillä niin se seisoo sanassakin, että sota ja puukot ja veriset vaatteet . . . ja että ne pitää hävittää . . . jo auran vantaiksi.

Jorkka

(*Pistää puukon tuppeen.*) Mutta sen minä sinulle, Miihkuli, sanon, että jos vielä . . . niin siinä pitää olla sota ja veriset vaatteet . . .

Miihkuli

(*Asiaa sotkien hädissään.*) Vaatteet, veli . . . vaatteet tarvitaan . . . kuusi markkaa metri, Miihkulilla on hyvää vaatetta . . . Viisi markkaa metri. (*Pyyhkii pelon hikeä, itsekseen.*) Eh sinä vanha himo!

Mamman Liisa

(*Siljalle.*) Ja Silja! . . . Kahvin keittoon . . . Se mikä kuuluu hyvään menoon, niin se vain, ja muusta on pietti. (*Silja lähtee.*)

Matikainen

Juo nyt Liisakin vähän tästä ropeesta . . . tätä miestä väkevämpää. (*Nauraa.*)

Juikurinen

(*Ehättää väliin.*) Olisihan tässä minunkin ropeessani. (*Pisteliäästi.*) Minun huulenihan tämä ei ole likaantunut toisen ämmän huulessa niin kuin (*muljauttaa Matikaiseen*) monen muun miehen huuli . . . (*tarjoo rovetta*) kun ei satu olemaan ihan yhden emännän mies. (*Hymyilee.*) Niin että ryyppää pois, Liisa!

Mamman Liisa

(*Ottaa astian, Miihkuli varustautuu myymään lisää miehille, jotka nykien, viittoen ja supisten pyytävät.*) No, se mikä Sanassa ja . . . mikä Kaanaan häissäkin, niin se tässäkin talossa. (*Ryyppää.*) Hyh-hyh! . . . Olihan siinä sen „hyvän viinan" voima. (*Miehet ovat ryypiksineet.*) Ja nyt . . . (*juominkia keskeyttäen*) nyt on jo top . . . (*Kuin leventelevä emäntä.*) Top viinalle tässä talossa. (*Kovenee.*) So, Miihkuli! Tässä talossa ei ole Sodoma, että juovutaan . . . Ja jos joku tahtoo juovuksiin asti, niin se metsään . . . Sis-so! . . . Niin-kuin-niin!

Miihkuli

(*Ehättää lähtöä touhuten.*) Metsään menemme . . . Menemme . . . kaikin menemme metsään . . . Sinne . . . sinne viemme viinat . . . Vot menemme metsään . . . vot!

Miehet

(*Sekaisin hälisten.*) Sinne... Metsään... Sinne (*menevät*) menemme... sinne...

Miihkuli

(*Mennessään.*) Menemme... menemme... veljet!

Mamman Liisa

(*Siljalle.*) Ja nyt, Silja! Niin kuin sanottu! (*Tarkastelee rautakankea.*) Kestääköhän tuo kankipahuus. (*Siljalle.*) Niin kuin sanottu, niin keität kahvit ja viet miehille ennen kuin juovat rahansa viinaan, ja sanot, että jos ovat humalaisia, niin tämän talon ovi on kiini... (*Pyörähtää.*) Niin-kuin-niin!... Minä vain pyörähdän vääntämässä pari kiveä tieltä syrjään. (*Lähtee kanki olalla.*) Linkunlankun!

Silja

(*Panee pannun tulelle.*) As kun tuokaan tuli ei kunnolla pala. (*Puhaltaa lieteen.*) No... rupesipas toki palamaan. (*Laulaa kahvia keittäessään.*)

Sulle ma, kultani, kahvia keitän,
vaikk' olet uskoton mulle.
Toiveeni turhat ma tuulehen heitän
ja ain' elän, armaani, sulle.

(*Ottaa pannun, kaataa siitä hieman selvittääkseen pannun, kerraten.*)

Toiveeni turhat ma tuulehen heitän,
ja ain' elän, armaani, sulle.

(*Aikoo lähteä, pannu kädessä.*)

Jorkka

(*Saapuu, asettuu eteen.*) Nyt, tyttö . . . nyt sitä puhutaan suu puhtaaksi rakkaudesta, vaikka taivas halkeaisi ja putoaisivat sarvet pirulta.

Silja

(*Terhistyy.*) Luuletko sitte sinun kehumisesi pelottavan . . . pyh! (*Heilauttaa pannuaan.*)

Jorkka

(*Rivakasti.*) Jeekuti . . . Jeekuti! kun minä rakastan sinua, ja nyt se tulee se kosiminen ja kova ja aivan Härmän tavalla! (*Käsi tupessa.*) Tohditkos sinä tyttö katsoa vaikka puukon terää? Häh?

Silja

(*Ynseäksi tekeytyen.*) Ala mennä siitä . . . tahi! Luuletko, että en tohtisi . . . ja vaikka silmiin katsoa.

Jorkka

No niin, se piti oman kullan . . . Ja tahdotkos sinä, tyttö, tulla kullaksi tälle pojalle, jolla on puukko näin?

Silja

Pyh! (*Pyörähtää.*) Kesytettäisiin ne nyt paremmatkin!

Jorkka

No sitte, Silja! Koska sinä et pelkää katsoa puukon terää, niin lyö kättä päälle, että rojahtaa, niin että on valmis naimiskauppa.

Silja

(*Pannu vasemmassa kädessä.*) No . . . Jo oli menneeksi . . . (*Lyö kättä.*) Ei sitä ole surkeiltu suurempaakaan!

Jorkka

No niin sitä piti! . . . Ja sitte pusut sen päälle, sanoi Lapuan likka kihloistansa. (*Suutelee.*)

Silja

No vielä toiset, sanoi tään talon tyttö muiskuistansa. (*Laskee pannun pois ja suutelee uudestaan.*) Niin loppui se Liisa tädin „linkun-lankun.“ (*Ottaa pannunsa.*)

Jorkka

Niin loppui . . . Ja nyt! (*Sieppaa Siljan syliinsä ja laulaa.*)

Ja ennen minä luovun puukostani
ennen kuin helluni heitän

(*Poistuu Silja sylissä.*)

Silja

(*Jatkaa poistuessa.*)

Ja tule sinä, kultani, tule sinä meille,
niin kahvit minä sinulle keitän!

Mikko Siunattu

(*Kurkistaa ovelta.*) Ka eikö häntä olekaan täällä . . . tätä Juikurista . . . Antti Hermannia? (*Tulee, juo laskunrunnista maitoa.*) Arvelin hänelle sanoa, jotta

nyt hän on syntynyt Matikaiselle se esikoinen ja jotta ... (*ryyppää*) jotta tää Kaisa Josefiina on tulossa etsimään niin kuin tätä i s ä ä. (*Juikurinen tulee.*) Ka, siinähän sinä! (*Kertoo.*) Se tää Matikaisen esikoinen on tulossa. Niin jotta elä sinä nyt ota ja kadota niin kuin toivoa. (*Lyö runnin kiinni.*) Elä ... elä kadota toivoa, veli.

J u i k u r i n e n

(*Hyvillään.*) Mhyy!

M i k k o S i u n a t t u

(*Hökeltäen.*) Niin on ... niin on hän tulossa ... Ja tuu sitte ... tuu pois niin kuin iloitsemaan ... tästä Kerimäen synnistä tarkotan iloitsemaan. (*Menevät.*)

J u i k u r i n e n

(*Mennessään.*) Ka riemuita jysäyttää häntä sitte ... Kerimäen synnistä.

P e k k a P o l y k a r p u s

(*Saapuu Liisan kanssa. Jatkaa kosimistaan.*) Vai mitä sinä arvelet?

M a m m a n L i i s a

(*Panee kangen nurkkaan.*) Mitä „arvelen“?

P e k k a P o l y k a r p u s

Häh? ... Niin jotta joko sinä nyt olet ajatellut sitä minulle frouvaksi tuloa?

Mamman Liisa

(*Kovenee.*) Mitä sinä siinä hupsit! (*Etsii housuja vaateläjästä.*)

Pekka Polykarpus

(*Tenää.*) Kyllä se Mikko Siunattu menee takuuseen siitä, jotta tämä korva paranee, kun vain voitaa sianrasvalla.

Mamman Liisa

(*Kovasti.*) Heitä sinä pois se naimisvimma . . . kuuro ukko!

Pekka Polykarpus

(*Omaansa jatkaen tosissaan.*) Sinusta kun eivät kuulu muut huolivankaan. (*Tosissaan, aivan nurein mielin.*) Mutta minulla kun on tässä korvassa vika, niin minulle kelpaavat kaikki kuin sielun viholliselle.

Mamman Liisa

(*Kuin itsekseen.*) No paholaisen takkiainen!

Pekka Polykarpus

Häh? . . . Tuletko sinä minulle frouvaksi?

Mamman Liisa

(*Itsekseen.*) Miten pirun tavalla tuosta kurnuttajasta pääsisi eroon! (*Potkaisee takapuoleen.*) Tuosta saat . . . frouvaksesi.

Pekka Polykarpus

Kah! (*Poistuu allapäin, korvallistaan raapien.*) Mistä hän nyt tuolla tavalla suuttui... Vai tätä korvaako hän katsonee ylön!

Mamman Liisa

Niin on nyt siunannut sulhaista kuin keväällä kissoja... Niin jotta on siinä työtä nyt valitessa ohdakkeet pois nisujen seasta. (*Puistelee hamettaan, kuin ohimennen.*) Härmän... Härmän miehestä se pitää tälle tytölle isäntä saada. (*Menee kamariin.*)

Miihkuli

(*Saapuu Matikaisen kanssa.*) A vot, veli. Nyt ole rohkea! Ylen rohkea ole, veli, ja vot... (*kaivaa taskuaan*) vot, veli, rintaneulat lahjoita hänelle. (*Työntää neulan Matikaisen käteen.*) Vot... vot... Kuusikymmentä markkaa neula... Kuusikymmentäviisi markkaa!

Matikainen

(*Matkien, neulaa katsellen.*) „Kuusikymmentä markkaa.“ (*Nauraa.*)

Miihkuli

(*Vilkkaana touhuten.*) Kuusikymmentäviisi... kuusikymmentä markkaa. (*Huitasee kädellään.*) Oli menneeksi... Neljäkymmentäkolme markkaa... A samaan hintaan kosin vielä... puhemiehenä olen. (*Huitasee.*) Hiis hänestä.

Matikainen

(*Kuin asiaa punniten.*) En minä tiedä . . . Miltähän sitte tuntuisi . . . (*nostaa jalkaansa ja vetäsee pieksun varren suoraksi*) talon isäntänä olo.

Miihkuli

(*Kuin houkutellen.*) A ylen hyvältä tuntuu muijalla olo . . . ylen hyvältä!

Matikainen

(*Matkien.*) „Ylen hyvältä!“ (*Nauraa.*)

Miihkuli

A vot miten hyvältä tuntuu, kun on muija: kun on muija, niin, vot, et voi tehdä syntiä . . . vot . . . A kun ei ole muijaa, niin (*levittää käsiään*) voit tehdä . . . ja vot, veli, helvettiin joudut . . . (*Eleillä ja käsillä.*) Vot muija . . . vot veli.

Mamman Liisa

(*Kamarissa, kovasti.*) Pekka! Tule tupaan ja ala alustaa taikinaa.

Miihkuli

(*Jouduttautuu.*) Vot, tulee Liisa . . . Vot muija . . Kosimme nyt . . . kosimme, veli!

Mamman Liisa

(*Palaa.*) No, mitäs sille Miihkulille taas kuuluu?

Miihkuli

(*Kepsakkana.*) Paljo kuuluu!.. Oikein hyviä kuuluu!... Sulhasia ja häitä ja naimisia vain kuuluu!

Mamman Liisa

(*Kainalon alusta raappien, ynseästi.*) Häitä... kukahan hupsu tuo nyt vielä sinustakin huolisi!

Miihkuli

No, a jos minusta ei huoli, niin on toinen, josta huolii. (*Lyö Matikaista olalle*) Vot on mies, josta huolii... Vaikka keisarin tyttö huolii. (*Taputtaa olalle.*) Vot, on sulhanen! (*Matikainen nauraa.*)

Mamman Liisa

(*Ynseänä.*) Vot on sulhanen!... Joko se nyt sitte sekin on niissä akkapuuhissa!

(*Kaivelee hammastaan. Pekka Eevastiina saapuu jauhovakkoinensa ja ryhtyy alustamaan taikinaa, yskien ja ähkien. Miihkuli neuvoo Matikaista puhuen ja viisaasti viittoen.*)

Mamman Liisa

(*Suu sylkeä täynnä.*) Alusta nyt vain, Pekka, jotta ei jää jauhopaakkuja. (*Sylkäisee suun tyhjäksi. Menee äskeiseen asiaan.*) Vai semmoista Miihkulillekin jo kuuluu!

Matikainen

(*Leikkisänä.*) Jokos sitä Liisalla on miten paljo sitä ikää?

Mamman Liisa

Kukahan tässä joutaa kaikkia joutavia muistamaan ja laskemaan! (*Ottaa miesten housut naulasta ja ryhtyy niitä vetämään jalkaansa hameen alle.*) Muistatko sinä, Pekka, paljoko se Nissisen akka laski minulla jo ikää olevan?

Pekka Eevastiina

(*Alustaessaan.*) Ka, eikö tuota jo lie toisella kymmenellä . . . sillä naimakymmenellä.

Miihkuli

Oikein on ikä . . . naimakymmenellä. Ja . . . (*lyö Matikaista olalle*) ja tässä on sulhanen.

Matikainen

(*Leikkisänä.*) Eipä sitä tiedä, tokko se Liisa huolii minusta . . . (*tietoisena*) kvartesmannista.

Miihkuli

(*Ehättäen.*) Huolii Liisa . . . Ylettömästi huolii! . . . kara-ul! (*Ottaa asennon.*)

Matikainen

(*Kuin omaansa jatkaen.*) Vai mitä se Liisa itse siihen sanoo? (*Miihkuli neuvoo viittoen antamaan Liisalle muiskut, kisuuttelemaan tätä.*)

Mamman Liisa

(*Kuin itsekseen, toistellen, housuja jalkaansa vetäen.*) Siihen sanoo . . . ja kara-ul! . . . Kaikilla se

vain pitäisi olla se akka . . . Kara-ul. (*Matikainen nauraa.*) Kara . . . kara-ul vain pitäisi olla kaikilla. Arinasavea tästä pitää lähteä vetämään, niin pistää tuosta vaikka nuo housut jalkaansa.

Matikainen

Ja kyllähän sitä minäkin yhden eukkoni elättäisin . . . jos asia niikseen tulisi . . . Vai mitä, Liisa?

Miihkuli

(*Puhuu apuna.*) Komeat on kihlat, ylen ovat komeat! . . . Rintaneulat ja silkkihuivit ja . . . (*näyttää sormellaan maireita eleitä tehden*) vot tähän sormus . . . kulta- ja hopeasormus.

Mamman Liisa

(*Kuin yksikseen.*) Kulta- ja hopeasormus! . . . Mitenkä vanha tämä Matikainen on?

Matikainen

(*Toiveikkaana.*) Ka siinäpä sitä jo on ikääkin aikamiehen iän korvilla.

Mamman Liisa

(*On saanut housut jalkaansa, menee pankon luo kuin asian unohtaen, pyörähdellen hieman ja lehahdellen kuin ottaisi tanssiaskelia, laulaen.*)

Voi miksi oon punainen ruusu,
Voi miksi en valkea oo!

(*Turistaa nenänsä lieteen, peukalon rystysellä nenäsyrjään painaen.*)

Miihkuli

(*Neuvoo Matikaista kuiskaillen.*) Kisuuta... kisuuta Liisaa!... Ja vot muiskut... muiskut anna!

Mamman Liisa

(*Palaa pankon luota kuten oli mennyt, jatkaen laulua.*)

Kun valkea ruusu ma oisin,
niin voi, voi, poikia . . . voi!

Matikainen

(*Taputtaa leikitellen Liisaa takapuoleen.*) Vai mitä se Liisa arvelee siitä naimisiin menosta? (*Maireasti.*) Lii-sa!

Miihkuli

(*Innostuen.*) Kisuuta... Liisaa... rakasta ylen kovasti... ja anna iloiset pusut... vot näin! (*näyttää sormisuukolla.*)

Mamman Liisa

(*Kuin itsekseen, ynseästi.*) Iloiset pusut Miihkulille. Annan minä sinullekin pusut... Nainut mies!

Matikainen

(*Tarttuu Liisan käsiin ja vetelee niistä nauraen. Liisa kulkee takaperin, Matikainen perässä.*) Niin että eikö tehdä naimakaupat, Liisa?

Mamman Liisa

(*Aikoen irrottautua.*) No, menehän siitä nyt... Senkö hevoskaupat tässä nyt on! No!

Matikainen

(*Leikittelee.*) No . . . Liisa . . . (*Suutelee yht'äkkiä ja nauraa.*)

Mamman Liisa

(*Sylkäisee äkäisenä.*) Piru . . . Pty-hui.

Miihkuli

(*Innoissaan.*) Pusuta . . . pusuta!

Matikainen

(*Yrittää suudella ja syleillä.*)

Mamman Liisa

(*Suuttuu.*) So . . . so poika! (*Sieppaa Matikaisen syliinsä ja vääntää sänkyyn, hyvä jos jaksaa nostaa ja paiskata selälleen, että jalat heilahtavat. Voitokkaana.*) Siinä se on poika pempullansa . . . (*Kuohuksissaan.*) Sana se on ja sakramentti, joka antaa vieläkin voimaa niin kuin ennen Simpsoonille. (*Miihkuli istahtaa penkille, istua kköttäen pelokkaana polvet yhdessä hartiat kokoon vedettyinä. Matikainen kohottautuu istumaan kuin puusta pudonnut. Liisa jatkaa kuohuksissaan.*) Sillä tässä talossa, pojat, ei tehdä housusyntiä eikä eletä niin kuin Ammoonin lapset, Ahabin aikaan, vaan niin kuin kuudes käsky ja Sana määrää. (*Ottaa patukan. Voitokkaana.*) Linkun-lankun . . . (*Patukka ojona.*) Linkun-lankun, sulhaspojat.

KOLMAS NÄYTÖS

Mamman Liisan tupa. Liisa seppänä, takoen hevosen kenkä nauloja lieden luona. Silja vyyhteää viipsinpuulla. Hame orrella kuivamassa.

Mamman Liisa

(*Takoessaan.*) Vai sinä sitä, Silja, jo ennätit sen Härmän miehen viedä. (*Tarkastaa naulaa.*) Ka, tottapa se oli silloin sinulle sallittu, eikä minulle . . . se mies. (*Työntää naulan lieteen kuumenemaan.*) Tottapa . . . tottapa se oli sallittu niin.

Silja

(*Puolustautuen.*) Ka, mistäs minä tiesin . . . Kun se itse pyysi. *Lopettaa vyyhteämistä.*) Ja saahan tuon nyt vielä ottaa . . . En minä häntä väkisin pitele.

Mamman Liisa

(*Ynseästi.*) No-oo . . . Mitäpä näistä kiistelee . . . eto tavarasta kuin miehestä! . . . On näitä makkaroita jokaiselle, ollapa vain akkoja ottamassa. (*Ottaa raudan liedestä. Äkkiä.*) Meneppäs siitä nyt, Silja, ja kutsu tähän soittaja, niin laitetaan tässä tanssit

illaksi . . . (*Taoksii.*) Minäkin tässä vielä ennätän ennen iltaa ottaa sukaista jonkun miehen-pötkylän. (*Silja lähtee. Takoo. Itsekseen.*) Jonkun . . . jonkun miehen tähän ottaa sipaisen rakastamaan ja kunniassa pitämään. (*Löppö-Leena saapuu.*) No, Löppö-Leena! . . . Ei siitä Härmän miehen puuhasta tullut sen parempaa . . . Tottapa se oli korkeudessa päätetty niin. (*Pistää raudan veteen.*) Tottapa se . . . tottapa se . . . tottapa se oli päätetty.

Löppö-Leena

(*Kuin huokaillen, kuvettaan syyhyttäen.*) Tottapa se oli . . . tottapa . . . tottapa se oli. (*Haistelee kahvipannua.*) Kun eivät auttaneet Lullunkaan taiat, niin tottapa se oli päätetty. (*Panee pannun pois.*) Päätetty se oli . . . Päätetty . . . päätetty oli se asia . . . (*Nuuhkuttaa tarkotuksella.*) Lämpimältä leivältäpä täällä haisee. (*Nuuhkii.*)

Mamman Liisa

(*Arvaa asian.*) Ka, onhan siinä tuossa pöydällä vielä kakku . . . Pistä pois poveesi, ja sitte . . . (*puistelee hamettansa*) tuokin hameen pahuus . . . ja sitte juosta kipaise sanomassa Matikaiselle, jotta käyköön paikalla täällä, niin saadaan puhua niistä naimiskaupoista . . . So, Löppö-Leena! . . . On tällä tytöllä nyt vara valita, ja vara on antaa toisellekin.

Löppö-Leena

(*Työntää leivän poveensa. Kuin huokaillen.*) Ehheh . . . heh-heh! . . . O-on se vara valita . . . (*Kuin*

itsekseen.) O-on se vara talollisella . . . Toista se on talottomalla . . . Hyljätty kuin sätätön onki on köyhä naima-asiassa. (*Pyyhkii suutaan.*) Hyljätty . . . hyljätty on köyhän lempi . . .

Mamman Liisa

(*Touhuaa.*) No . . . Ka, mitäpäs tuosta . . . Härmän miehestä! . . . Mieshän se on Matikainenkin . . . (*Siivoaa tupaa.*) Juosta kipaise vain ja sano hänelle, jotta nyt saa akan, jos vain ottaa älyää. (*Käskevästi.*) Mene jo, eläkä siekaile siinä.

Löppö-Leena

(*Jouduttautuen.*) Menee Leena . . . menee Löppö . . . Ei se siekaile . . . ei se siekaile. (*Ovessa tarkotuksella.*) Tottapahan siellä kahvit ryyppään!

Mamman Liisa

(*Huutaa.*) Pekka hoi! . . . . Pekka Eevastiina!

Pekka Eevastiina

(*Kamarissa.*) Hoi . . . hoi! (*Tulee.*) Mikä täällä nyt on tulossa?

Mamman Liisa

(*Pesee käsiään.*) Otappas sinä ja kaulaa ja silitä sitte tuo hame ja tarkasta, onko siinä mitään korjaamista . . . Minä teen ensin tuon uunin arinan ja sitte . . . (*Potkasee tupakkapölkyn vierimään penkin alle.*) No . . . sittepähän nähdään iltasella . . . Perästä kuuluu, sanoi torventekijä . . . (*Äkkiä.*) Mutta

tules ensin ja sotke täällä ulkona arinasavi. (*Poistuu.*) So, Pekka!

Pekka Eevastiina

(*Kytystelee.*) Oh-hoi!... Jokohan tuo nyt menee miehelle, lintu... kun se niin jo pyörähtelee. (*Huokailee.*) Hoh-hoi... hoh-hoi... Mutta menköön. Ei tästä minun jalastani enää kuitenkaan semmoista kalua tule. (*Poistuu.*) Ei... ei tule enää kipeästä koivesta sulhasjalkaa.

Juikurinen

(*Saapuu, kurkistaa kamariin.*) Ei näy olevan kotona... Mutta nyt tänä päivänä sitä sitte rysäytetään Matikaiselle perettä ihan oikein Kerimäen kapalla mitaten.

Mikko Siunattu

(*Saapuu.*) No... No... Kuin sitä kuuluu? (*Käy kopistamassa porot piipustaan pankolle.*) Kuins... kuins kuuluu, Antti Hermanni?

Juikurinen

(*Hymyilee.*) No, nyt jo kannattaa köyhänkin hymyillä... Tää asia kun onkin ottanut jo niin kovalle, jotta tää alkaa jo tuntua oikealta rakkaudelta.

Mikko Siunattu

(*Arvaa asian.*) Vai ehti hän tulla... Kaisa Josefiina. Vaikka minäkin jo pelkäsin, että hän hylky myöhästyisi... (*Selvittää piippuaan puhallellen siihen.*) Vai ehti... vai ehti hän kuitenkin, hylky, tulla! (*Selvittää.*)

Juikurinen

(*Hyvillään.*) No, tosi on asia kuin profeetan sana tai kuin mustalaisen ennustus... Tunnin päästä on tuossa Matikaisen perhe.

Mikko Siunattu

(*Hökeltäen.*) No niin... no niin... Vaikka johan minä sanoin, jotta se tuo usko auttaa sinua, kun et vain ota ja horju... ja kun vain pysyt lujana, niin se auttaa niin kuin tää... olkoonhan tää tupakanpano (*panee piipun taskuunsa*) niin kuin tää sianrasva auttaa kaikissa näissä yhteisen kansan vaivoissa... näissä ajallisissa vaivoissa, tarkoitan.

Juikurinen

(*Raapii hyvillään hymyillen korvallistaan.*) Näkyyhän tuo aina auttavan kilvoituksen kestänyttä.

Mikko Siunattu

No kuin hän ilkeäisi olla auttamatta. (*Ottaa konttinsa. Vilkkaasti.*) Ja no sitte... Tule, veikkonen iloitsemaan... Tule vaikka lipaisemaan kieltä sen asian päälle. (*Menee.*) Tuu pois, Antti Hermanni! ... Tuu!

Juikurinen

(*Ottaa eväskonttinsa.*) Ka, kannattaahan tuota nyt jo tulla. (*Menee.*)

Jorkka

(*Saapuu, kurkistaa kamariin.*) Missäs se minun hilsuni heilaa, kun sitä ei näy kamarissa... Ka, Liisa!... Kuins kuuluu, Liisa?

Mamman Liisa

(*On tullut tupakanpanopuuhissa.*) Ka, mitäpäs tässä!... Onko sinulla tulta antaa?

Jorkka

(*Rivakasti.*) Ettäkö tulta! Sitä on enemmän kuin pimeyden valtakunnassa valoa. (*Antaa tulta.*) Noin! Tupakka päälle, sanoi tyttö kun vihiltä pääsi.

Mamman Liisa

(*Sytyttää piippunsa.*) Tattis vaan. (*Puhaltaa savut.*) Sinäkö sitä sitte naitkin tämän Siljan? (*Vetelee savuja.*)

Jorkka

(*Hattu otsalla, katsoen sen alitse.*) Niin on ylhäällä tähdissä kirjoitettu.

Mamman Liisa

Ka, mikäs sillä on tytöllä. (*Vetelee savuja.*) Minä oikeastaan arvelin itse sinut tähän ottaa, mutta samapa tuo on. (*Käy sylkäisemässä.*) Jäihän se tämä Matikainen minulle. Ja... (*loputtaa painellen peukalon kynnellä piippua*) ja mieshän se on Matikainenkin... kun se kerran kunnon akan saa, niin... ja... (*käy sylkemässä*) ja sinäkin puolestasi, yhtä hyvän akanhan sinä saat Siljasta kuin olisit minustakin saanut.

Jorkka

(*Kuin mietiksien.*) So... Siis Matikainen.

Mamman Liisa

Mati... (*Alkaa puuhailla.*) Ja mikäpäs sillä on ero... sillä niin kuin Sanassakin seisoo, niin ei ole juutalaista eikä kreekkiläistä. (*Mättää korvosta pyttyyn arinavettä. Äkkiä.*) Mutta meneppäs, Jorkka, nosta Pekan apuna se arinasavikorvo tupaan, niin saan tuossa ennen naimisiin menoa tehdä pyöräyttää vielä arinan.

Jorkka

(*Lyö puukon tuppeen lujempaan.*) No saapi nostaa. (*Lähtee.*) Vai Matikainen siis!... Siis Matikainen.

Mamman Liisa

(*Varustautuu uuniin työntymään. Itsekseen.*) Onkin kestänyt arina jo viidettä vuotta... Onnistuneeko nyt tulemaan yhtä luja. (*Pekka Eevastiina ja Jorkka tuovat savikorvon.*) Pane tuohon se korvo. Ja nyt, Pekka, hameen kimppuun, ja sinä, Jorkka, saat mennä.

Jorkka

No, ajöö vain, sanoi ruotsalainen lähteissänsä. (*Poistuu. Pekka Eevastiina ryhtyy silittämään hametta.*)

Mamman Liisa

(*Kuin itsekseen, uuniin menoaan varustellen.*) Vaikka saven antajapa tässä olisi tarpeen ollut. (*Katselee ympärilleen. Äkkiä.*) No... Mutta siinäpä se on Matikainenkin. (*Matikainen tulee. Vetää korvon*

lähemmä pankkoa.) Tulepas, Matikainen, ja anna savea uuniin, niin minä tekaisen tuon arinan, hylyn, ja siinäpä häntä sitte puhuu asiastakin. (*Alkaa työntyä uuniin.*) So, Matikainen ... Sen kun työhön jo talossa, jossa pääset isännäksi. (*Uuniin pää edellä työntyessään.*) Jossa ... jossa pääset isännäksi. (*Uunissa mahallaan vyötäisiään myöten, jalat pankolla.*) No, Matikainen; alas antaa savea!

Matikainen

(*Anneksii pikku astialla savea.*) No ...

Mamman Liisa

(*Uunissa.*) Siitähän minä naimisiin menosta arvelin tässä vähän puhua ... Niin jotta ei suinkaan sinulla ole papinkirjassa vielä mitään harakanvarpaita?

Matikainen

O-hoh! ... „Harakanvarpaita!“ (*Nauraa.*)

Mamman Liisa

No, se on pääasia, että on puhdas papinkirja ... No, annas taas savea! ... (*Matikainen antaa.*) Etkä taida olla niin viinaan menevä, jotta voi jo sanoa juopoksi?

Matikainen

(*Leikkisästi kierrellen.*) No, mitä sitä nyt semmoista kysyykään! ... Siksi nyt, jotta maun tunnen, mutta ei sen enempää ... „Viinaan menevä!“

Mamman Liisa

No, se nyt onkin vähemmän tärkeä. Mutta siinä on vielä kysymys itsensä pahanhengen variksenvarpaasta.

Matikainen

(*Leikkisänä pysytellen.*) „Pahanhengen varpaasta!“ Mikä se semmoinen varvas on?

Mamman Liisa

Se on jotta tämä Juikurinen on vihjaillut, jotta sinulla muka on siellä Kerimäellä jo jotain sen naimakaaren ja -parakrafin päällä.

Matikainen

(*Topakasti.*) Se on hiton vale!... Juikurinen puhuu paljaasta kateudesta... „Naimakaaren ja -parakrafin päällä!“ (*Nauraa, asiaa sotkien.*) Vieläkö savea?

Mamman Liisa

Ei... jo riittää! Minä vain silittää sukaisen. (*Silittää.*) Silittää, silittää sukaisen vain... Kas niin!... Vedäppäs nyt minua vähän kintuista siinä apuna, niin pääsen täältä pätsistä pois.

Matikainen

(*Vetää jaloista. Liisa laskeutuu alas.*) No-han!... Tuliko hyvä arina?

Mamman Liisa

(*Puistelee hamettaan.*) Mikä hän lie tullut!... Onhan siellä nyt savea. (*Kuin itsekseen.*) On-onhan siellä savea nyt. (*Menee asiaan, äkkiä.*) No, jos sinulla ei ole mitään semmoisen pahaa parakrafin päällä, niin voitaisipa tässä ruveta puhumaan talosilla olosta. (*Kuin itsekseen.*) Tässä onkin saanut jo ikänsä yksin elää ja asua taloa, kun näistä täänpuolen miehistä ei ole ei akkaruumiin vahdiksikaan. (*Äkkiä.*) Mutta ota nyt ensin tuo savikorvo ja vie se pellolle ja pane siellä veräjät kiini.

Matikainen

No... vie hänet korvon. (*Vie.*)

Mamman Liisa

No niin, Pekka! Saat tähän nyt isännän taloon ... Siliääkö se hame?

Pekka Eevastiina

(*Kytystelee.*) Si-iliää... Siliää se emännän hame ... Yh-hyh... Yh-hyh, tätä vanhuuden vaivaa!

Mamman Liisa

(*Kohentetee alushamettansa.*) Mitä sinä muuten pidät tästä Matikaisesta, Pekka?

Pekka Eevastiina

Ka, mies kun mies... Housutban tuolla on jalassa silläkin.

Mamman Liisa

Ka, siivolta mieheltähän tuo näyttää... Eivätkä ne valiten potaatitkaan parane. Aika vain siinä valitessa turhaan kuluu, niin jotta olkoon kauppa lukossa... Sen kun vain rovasti nyt aamenen sanoo, niin silloin on tyttöys takana. (*Kaisa Josefiina saapuu lapsimytty kainalossa.*) Ka! Mistäs se tämä nainen on?... Istu ja paina puuta. (*Tulija istahtaa.*) Mistä sinä olet?

Kaisa Josefiina

(*Ilkeästi.*) Mistäpäs tämä köyhä on!... Jota kaikki ruojat viettelevät! (*Hyssyttää lastaan sylissään.*)

Mamman Liisa

(*Kuin oudostuen.*) No!... Onkos se isätön?

Kaisa Josefiina

(*Ynseästi.*) Yyy! (*Äkäisesti.*) Vielä siinä kysyy!

Mamman Liisa

(*Ymmällä.*) Tämäpä vasta äksy eukko on!... Eikö sitä nyt kysyä saisi!... Sitä varten se on Luoja suun luonut.

Kaisa Josefiina

(*Hermostuneesti.*) No, eikä tarvitse udella... Kun itse sen kuitenkin jo kerran tietää!

Mamman Liisa

(*Kovenee.*) No, pahahenki! (*Soimaten.*) Mutta mitäs et ole pysynyt Sanassa ja uskossa, vaan olet uskonut kaikkia viettelijöitä ja kiljuvia jalopeuroja ja palvellut lihanhimoa ja elämänkoreutta! . . . Ja sitte vielä suuttuu, jos kuka kysyy! (*Ankarasti.*) Siinä se on nyt hedelmä, kun palvelit lihan isää, paholaista.

Kaisa Josefiina

(*Sähähtäen.*) Ja kukas sinun käski vietellä verkkoosi sen isän? (*Synkkänä.*) Matikaisen . . . en paremmin sano. (*Hyssyttää.*)

Mamman Liisa

(*Silmät pyöreinä.*) Mitä? . . . Matikaisenko?

Kaisa Josefiina

(*Synkkänä, matkien.*) „Matikaisenko!“ . . . Ikään kuin et jo tietäisi, jotta se on sen kakara.

Mamman Liisa

(*Oudostuen.*) Mutta tämäpä nyt vasta jutku ja jysäys on! [(*Selviytyy*) Siis se Juikurisen vihjoilu taisi sittekin totta olla! (*Ihmetellen.*) Tuota Matikaisen ruojaa! (*Uhkaavana.*) Mutta maltahan, sinä Matikainen, jos sinä yritit minut jutkauttaa valmiin lapsen emäksi! . . . Maltahan, sinä juukelin eväs, jos sinä . . . (*ovelta huutaa*) Matikainen! . . . (*Kovemmin*) Matikainen hoi! . . . Tule sukkelaan! (*Touhuaa.*) Maltahan, jos on totta! . . . Kies avita sinua silloin, Matikainen, jos olet väärin todistanut!

Matikainen

(*Saapuu, hämmästyy, pysähtyy oven suuhun.*)

Mitä? (*Itsekseen.*) Vie sun saakeli! (*Raapaisee korvallistaan.*)

Mamman Liisá

Mitäkö? (*Osottaa.*) Mikäs se on tuo?... Häh? (*Matikainen raapaisee päätään.*) Sis-so!... (*Puoliilkkuen.*) Mitenkäs se nyt on se naimakaari!... Häh, Matikainen? Mars likemmä! (*Sysää Kaisa Josefiinan luo.*) Entäs nyt, Matikainen? Miten se nyt on naimiskaari? (*Äänettömyys.*)

Pekka Eevastiina

(*Itsekseen kytystellen.*) Naimiskaari... naimiskaari... naimiskaari!... Yh-hyh-hyh!... Yh-hyh-hyh!

Mamman Liisa

(*Äkkiä, kuin tavallisessa asiassa.*) Pekka! Nostappas tuolta eteisestä kätkyt tänne... Joutuin! (*Pekka kiirehtii. Omituisesti.*) Niin-kuin-niin, Matikainen. Soo, sinä juukelin poika!... Vai sinä aioit tuoda taloon valmiit rieskat... Että niinkuin sian olisit säkissä tuonut... Linkun-lankun! (*Pekka tuo kätkyen.*) Nyt... (*ottaa patukan seinältä, uhkaavasti*) nyt, Matikainen, paikalla lapsi siihen!... Sis-so, poika. (*Matikainen tottelee, ottaa lasta.*)

Kaisa Josefiina

(*Äkeissään.*) Elä retuuta sitä... Mokomakin!

Mamman Liisa

(*Komentaen.*) Sis-so!... Siivosti pitele!... Pitele vain siivosti, poika, perillistäsi!... So... ja nyt peitä hyvästi... ja että ei herää ja ala huutaa!

(*Matikainen tottelee. Kaisa Josefiina järjestelee lapsen riepuja.*)

Matikainen

(*Itsekseen, harmistuneena.*) Vie perhana, mikä vahinko nyt tuli!

Mamman Liisa

(*Huutaa ovelta.*) Löppö-Leena! Löppö-Leena hoi!

Löppö-Leena

(*Ulkona.*) Hoi!... hoi!

Mamman Liisa

(*Matikaiselle, komentaen.*) Ja nyt souvattamaan, tahi muutoin tällä! (*Uhkaa patukalla.*) So... ja siivolla. (*Matikainen tuutii.*) Sillä mitä ihminen kylvää, sitä hänen pitää korjata ja souvatellakin. Niin kuin Sana sanoo...

Löppö-Leena

(*Saapuu, kuin itsekseen.*) Täss' on Löppö... Täss' on Leena... Sydän kurkussa rientää Leena. (*Yskii.*) Sydän... sydän kurkussa rientää Löppö huudon kuultuansa.

Mamman Liisa

(*Touhukkaana käskien.*) Meneppäs sukkelaan ja sano Juikuriselle niin, jotta jos hänellä on naimiskaari puhdas, niin... (*jyrkästi*) tulkoon päättämään kaupat... (*kopistaa piippuansa*). Mutta sano, jotta

jos ei ole puhdas, niin silloin... (*jyrkästi*) suu poikki koko asiasta! Niin kuin laissa on sanottu... Sano, jotta ei tästä Matikaisesta mieheksi ole... Se ruoja on tehnyt ryönät jo Kerimäellä ja ylitsekäynyt lain käskyt.

Löppö-Leena

No siunaa sitä Matikaista! (*Siunailee käsin ja elein.*) No siunaa... siunaa sitä syntistä... sitä syntistä Matikaista!... Hyvä isä... hyvä isä!

Mamman Liisa

(*Ynseästi.*) No, sitäkö siitä vielä siunailee!... Ei se akkimus siunaten parane. (*Käskevästi.*) So, Löppö! Ala painaa Juikuriselle!

Löppö-Leena

(*Hokee.*) Painan... painan!... Painan... juosta painan Juikuriselle. (*Lähtee, ovessa.*) Juikuriselle painaa Löppö...

Mamman Liisa

(*Voitokkaana.*) Niin ne seuloutuvat ruumenet nisuista ihan itsestänsä, kun vain ihminen uskoo niin kuin minä. Ja nyt... nyt, Matikainen, tartu kätkyen toiseen päähän!... (*Koveten.*) Joutuin! (*Matikainen tottelee. Kaisa Josefiinalle.*) Ja sinä, eukko, tuohon toiseen!... So!... Ja nyt kannatte kätkyen kamariin ja souvatatte siellä, kunnes saadaan muualta asunto!... Mars, sanoi katteini nahkapojalle! (*Vievät kätkyen kamariin. Itsekseen päivitel-*

len.) No, en minä olisi mokomaa uskonut Matikaisesta!... Kun olisi jutkauttanut ihan siinä pääkaaressa. (*Panee patukan seinälle.*) Pahanhengen hyväkäs! (*Pekalle.*) Ja nyt, Pekka, mene, pane puuta saunan uuniin, jotta saa eukko pienensä pestä ja vaikka siellä asuakin. (*Pekka tottelee. Pyörähtelee touhuissaan, laulaa kuten koko tapauksen unohtaneena.*)

Ja suutari meni saunaan,
ai saunaan, ai saunaan!
Suutari tuli saunasta pois,
ai-jai... jai-jai!

Silja

(*Saapuu.*) No... Nyt on kaikki tehty!

Mamman Liisa

(*Vakavasti.*) Mutta kuule, Silja. (*Sormella varottaen.*) Sinä pane se Härmän mies ensin kovan tutkimisen alle, sillä se on semmoinen vikuri sekin, jotta sitä et tiedä, mitä sen takana missäkin kylässä on. (*Merkitsevästi.*) Niin, niin, tyttö, sinä et tiedä miesten tapoja!

Silja

(*Ymmällä.*) Mitä en tiedä? Jotta sillä on...?

Mamman Liisa

Mitäkö sillä on?... Katsoppas mitä Matikaisellakin oli... (*avaa kamarin oven*) näetkö?

Silja

(*Hämmästyen.*) Hyvä isä!... Onko sillä lapsi?

Mamman Liisa

(*Kuin voitokkaana.*) So, tyttö! Mitäkö voi miehillä takana olla!... Linkun-lankun!

Silja

Hyy-ii.

Mamman Liisa

Siis... siis, siis, tyttö!... Ota kova vala ja tutki kaikki ajoissa... ennen kun on tullut yhdeksi lihaksi. (*Puuhailee viheltäen huolettomana äskeistä säveltä.*)

Silja

(*Jyrkästi.*) Mutta ei Jorkka ole semmoinen.

Mamman Liisa

(*Epäilevästi.*) No-ooo!... Mene niistä takuuseen... Mene vain takuuseen miehistä, Silja... No, mutta siinäpä se on itsekin. (*Jorkka saapuu.*) No, Jorkka, mitenkäs se on se sinun naimisarkumenttisi?... Noo, ka, Härmän poika.

Jorkka

(*Reippaasti.*) Naimisarkumenttiniko!... Tuo tyttö se on minun naimisarkumenttini... Silja! (*Yrittää kaapata.*)

Mamman Liisa

(*Estää, kädet puuskassa.*) E-hoh!... E-hoh, sanoi tään talon emäntä!

Jorkka

(*Kiehahtaen.*) Mutta perrrrr!

Mamman Liisa

No, vaikka err, jos ei ole puhdas se... niin kuin tiedät!

Jorkka

Mikä se on se saakelin „se“? (*Uljaasti.*) Häh, kysyn minä?

Mamman Liisa

(*Topakasti.*) Se että... katsoppas mitä on Matikaisella. (*Avaa oven. Voitokkaana.*) Näetkö, poika, mitä on sinun suvullasi?

Jorkka

(*Ovella, hämmästyen.*) Matikainen! (*Nauraa.*) Onko sinulla jo „trahtamentti!“ (*Nauraa.*) No sun saakeli sinua! Tyttökö se on vai poika? (*Sulkee oven, nauraa.*) Vai on miehellä jo valmiit eväät taipaleelle!

Silja

(*Epäilevästi.*) Eihän sinulla vain ole?

Jorkka

No vaikka tuosta poikki! (*Vetäisee kaulansa poikki.*)

Mamman Liisa

No, jos ei, niin kaksi sormea pystyyn ja vala... Näin! (*Nostaa sormensa.*) Paikalla, poika!

Jorkka

(*Sieppaa puukkonsa, nostaa sen pystyyn.*) No vaikka itse puukko . . . Puukko ja naimakirja on aina puhdas tällä pojalla.

Silja

(*Reilusti.*) No, niin se piti!

Mamman Liisa

(*Siljalle.*) No, kun niin, niin niin . . . Ken tohtii nostaa sen päälle sormen, niin sillä on kaari puhdas . . .

Jorkka

No puhdas! (*Kehuen.*) Härmässä ei ole muuta tahrittua kuin puukko ja papinkirja, (*rivakasti*) puukko verestä ja papinkirja tuomarin töherryksestä. (*Laulaa.*)

Puhdas on kaari ja kaunis on tyttö,
ja kultani on kuin kukka . . .

(*Äkkiä kuin reuhaten.*) Ja tule pois sinä kultaseni. (*Vie Siljaa käsipuolesta.*) Höm Härmästä! Puteli viinaa ja kattila kahvia ja . . . (*jatkaa äskeistä laulua mennessään.*)

Kultani ääni on kaunis ja hellä
ja hieno on hällä tukka.

Mamman Liisa

(*Katsoo akkunasta.*) Sieltäpä se Juikurinenkin vetäytyy . . . Saa nyt nähdä, miten ovat sen ukkopahan asiat. (*Löyhyttelee hameitansa. Vannoo.*) Jos vain näyttää kippuroivan, niin silloin sillekin, että

tuosta on viisi hirttä poikki. Jyrkkä peli ja kova meininki on tään tytön talossa!

Juikurinen

(*Saapuu, hymyillen.*) Hyvää päivää, Liisa! Yksinkö sitä vain elää ja olla leiletellään?

Mamman Liisa

No . . . mistäpäs tähän on ennättänyt ne „toiset“ ottaa . . . Ja kuka niiden asiat sitte ottaessaan tietää.

Juikurinen

Ka, eihän niitä kuka . . . joka ei elä merkeissä ja tunnustähdissä.

Mamman Liisa

(*Äkkiä.*) No entäs mitenkäs ne ovat sinun asiasi siinä kohti? . . . (*Tutkivasti.*) Niin jotta onko jo kätkyttä tarvittu? (*Kovana.*) Mutta elä vikuroi nyt!

Juikurinen

(*Viisaasti, rauhallisesti.*) Niin kätkyttäkö? Eipä sitä . . . muuta, minkä lie vähä lapsena ollessaan . . . Mutta omaan laskuun ei ole vielä se koje heilunut.

Mamman Liisa

(*Topakkana.*) Onko se varma? . . . Niin jotta vaikka valalle.

Juikurinen

No vaikka ihan ijäiselle tuomiolle, niin hussanlullaa ei ole tarvittu!

Mamman Liisa

No, jos niin, niin kaksi sormea tuohon polvelle. (*Nostaa polvensa ylös.*) No! Vala ja kova kuin kivi!

Juikurinen

(*Panee sormet polvelle.*) No, vaikka kaikki varpaatkin, niin ei väräytä selkäpiitä!

Mamman Liisa

(*Tyytyen.*) Siis se asia on niin kuin Sana ja usko vaatii. (*Selittäen.*) Se Matikaisen pahuus kun oli tässä minulle mukeltaa valmiin pennun, niin tulee tässä jo varovaksi.

Juikurinen

(*Viattomana, muka hämmästyen.*) Soo tuota . . . Vai on sillä jo se!

Mamman Liisa

(*Kummastellen.*) O-on! . . . Eto miehen kutale vielä . . . niin jotta ei luulisikaan. (*Touhuaa.*) Ja sitä myötenpä tämä asia onkin sitte valmis . . . Sinä siis tahdot niin kuin myötä- ja vastoinkäymisessä . . .?

Juikurinen

Ka, mikäpäs siinä . . . Jos kerran otetaan ja heittäännytään yhdeksi lihaksi ja vereksi . . . (*Hymyilee.*) Niin jotta sittepä tämä asia laukesikin paljaan uskon avulla itsestään kuin Antti Auvisen housut.

Mamman Liisa

Mutta on siinä vielä yksi asia. (*Naputtelee sormellaan patukkaa. Merkitsevästi.*) Entäs tämä!... Linkun-lankun! Niin että jos vain vähäkään sitä „pimpelin-pompelia“, niin tuosta tulee!

Juikurinen

(*Hymyilee.*) Ka, johan ne kylällä siitä juttusivat, mutta tottapahan nyt miehinen mies tuon reisan sietää. Onhan sitä maailmassa kannettu raskaampiakin ristejä kuin tuo yksi patukka.

Mamman Liisa

(*Tenäten.*) Jaa-a!... Mutta se pitää olla vastaan sanomatta, ja kuten Sanassa, että jos lyö oikealle, niin käännä vasen. Mutta jos niin, niin silloin kauppa kiinni ja papilta aamen!

Juikurinen

Ka, mitäpäs tässä nyt turhalla tinkaa!

Mamman Liisa

(*Tenäten.*) Että siis ei toraa eikä riitaa ja sotaa ja tappelua?

Juikurinen

(*Hyvällä tuulella.*) Ka, eipä sitä yleensäkään sieltä meidän puolelta vastaan tapella ja aseilla lyödä ... Siellä vain rojautellaan miehiä näillä pisto- eli leikkipuheilla, niin jotta se vihlaisee toisinaan munaskuita myöten.

Mamman Liisa

No, se on siis reilassa, se kohta... Mutta entäs Sana ja saarna...? Sillä se tiedä, jotta tässä talossa on Sana ja saarna niin luja, että se pitää kuin (*nostaa polvensa ja lyö siihen*) naulattu... Miten se on uskon kanssa?... Onko se luja?

Juikurinen

(*Pyyhkii hihallaan nenänsä.*) Niin uskonko?... No, johan se on vakuutettu, jotta se on luja ja sitkeä kuin kissannahka...

Mamman Liisa

(*Pyörähtää.*) No! (*Nopeasti.*) Muutapa tässä ei enää olekaan... Minä vain muuttaa sipaisen tämän puhtaan hameen päälleni, niin lopettaa höyräytän tään tyttönä olon, niin jotta peli vain soi ja polska leiskuu. (*Panee puhtaan hameen päälleen. Äkkiä.*) Osaatko sinä tanssia liihotusta?

Juikurinen

(*Kierrellen.*) Ka, ainahan sitä on yhtä ja toista oppinut maailmanselällä kulkiessaan... Kun sitä on jo saanut vaeltaa jos minä.

Mamman Liisa

(*Touhuten.*) No, jos et osaa, niin onhan se Miihkuli, tahi vaikka kuka muu. (*Miihkuli saapuu.*) Ka! Siinähän se Miihkuli tuleekin! (*Juikuriselle.*) No, ja nyt ala, Juikurinen, pitää huolta akastasi: pistäänny antamassa kauroja ruunalle ja sitte toimita pappi, joka samalla kastaa Matikaisen lapsen, jotta ei tar-

vitse kastamattomien pakanoiden kanssa asua saman katon alla . . . Joutuin, Juikurinen! Minä tässä touhuan Miihkulin kanssa. (*Juikurinen lähtee.*) No, mitä kuuluu, Miihkuli?

Miihkuli

(*Pyyhkii otsaansa isolla nenäliinalla.*) Ei niin mitään kuulu: sinä, sanovat, kuuluu, menet miehelle, Liisa. Vot kuuluu!

Mamman Liisa

Ka, niinpähän tässä vielä höynäytyi . . . Mutta se rakkaus! . . . Niin-kuin-niin . . . Se on, näkyy, se rakkaus ihmisessä niin lujassa kuin perisynti ihmisen lihassa . . . Niin kuin ymmärrät. Sis-so!

Miihkuli

(*Purkaa tavaroitansa.*) Se on oikein hyvä asia, rakkaus. Ylen on hyvä naineena olo! . . . Saat muiskut! . . . Saat pusut . . . A nyt sinulle myös täältä silkit . . . (*Antaa ja itse valmiiksi pukee koruja.*) Tästä näin . . . Oikein hienot myön silkit sinulle . . . Tästä tämän . . . Ylen on kaunis.

Mamman Liisa

(*Estellen.*) No-oo . . . Mitä tästä koristaa . . . Vanhasta akasta! (*Panee silkkihuivin päähänsä.*)

Miihkuli

No sitte tulee nuori akka . . . Näin tämä . . . Ylen on nyt ihana akka . . . Jos ei olisi omaa ko-

tona, niin pusut näin panisin (*heittää sormisuukon*). Ah kun on makea pusu! (*Punoo päätään.*) No, synti ... suuri synti on pusu vieraalta akalta!... Entä helvetti! Vhiu! (*Viheltää.*) Et uskalla niin ajatella pusua... Nyt tämä... korvarengas...

Mamman Liisa

(*Varottaen, kovana.*) So, so!... Se on jo elämänkoreutta... Ja mikä on sitä, se on isästä paholaisesta... Sis-so!

Miihkuli

No, kun ei, niin ei sitä... Kun hän on isästä pirusta, ruoja... Kun hän on siitä, kestä on pusut, niin ei häntä...

Mamman Liisa

(*Katselee itseään.*) No!... nytpähän tämä onkin jo kaunis kuin ruusu! (*Nopeasti, pyörähtäen, ottaa piippunsa.*) Annas kun tuosta vielä vetäisen savut. (*Miihkuli antaa kiirehtien tulta.*) Viimeiset tyttösavut vetäisen. (*Sytyttää.*) Pah... pah... pah!... Tattis vain tulesta! (*Menee pankon luo, kuin hieman pyörähdellen, laulun mukaan lehahdellen ja hamettaan molemmin käsin löyhyttelemällä kohennellen. Laulaa piippu suupielessä.*)

Nyt kukkivat ihanat ruusut!
Ral-lal-lal-lal-lal-lal-lal-laa!

(*Sylkäisee lieteen. Jorkka tulee.*) No, Jorkka! Nyt se muuttuikin jo Juikuriseksi... se mies. Mutta pohjallahan ne ovat aina paraat potaatit!

Jorkka

Että siis . . . siis Juikurinen!

Mamman Liisa

Ka, kestäväthän ne housut Juikurisenkin jalassa. Ja vaimo ja Sana se on joka pitää muuta jöötä. (*Väkeä työntyy tupaan.*)

Miihkuli

(*Korjaa tavaroitansa pois.*) A vot jo väki! Tytöt ja pojat . . . ja vot ovat kihlajaiset! (*Ihastellen.*) Ah kuin ovat koreat tytöt! (*Korjaa kiireesti tavaroitansa.*) Kukkivat kuin ruusut, neitsykäiset! (*Silja saapuu.*)

Jorkka

Ihana on kulta pojalla! . . . Ja nyt sun-perrkutirallaa . . . viulut soimaan ja tanssitaan. (*Juikurinen saapuu.*)

Mamman Liisa

No, ka nyt kirkas peli ja polska! . . . Ja nyt se menee tämä tyttö, jotta heilahtavat helmat . . . Mutta . . . no . . . niin kuin sanottu! . . . Soita pelimanni liihotusta!

Kaikki

(*Hälisten.*) Hyvä . . . Liihotusta! . . . Liihotusta! . . . Hyvä!

Jorkka

(*Riuskasti.*) Eikös panna Härmän polskaa . . . jo järkiään! Niin että veitset välkkyvät ja punainen vuotaa!

Mamman Liisa

(*Käskevästi.*) Suu poikki! Mitä siihen tulee, niin ... (*Äkkiä.*) Joko ovat valmiit parit?

Kaikki

(*Hälisten.*) Jo ... Jo ... Jo! Valmiit ... Soittaja!

Mamman Liisa

Miihkuli! ... Tule tanssi minun parinani liihotusta ... Se ei tuo Juikurisen makkara osaa sitä.

Miihkuli

(*Kepsakkana.*) A vot ... Ilolla tanssin ... Ylen ilolla tanssin ... vaikka hänestä synti tulisi ... vaikka kuolema perisi.

Juikurinen

(*Lupaa antaen, ettei näyttäisi olevan hamevallan alla.*) Ka ... minun puolestani ei ole estettä ... vaikkapa nyt Miihkuli!

Mamman Liisa

(*Puoleksi toruen.*) No! Joko siinä alat isännöidä! ... Muista sinä vain se ... (*omituisesti*) niin, no, se. (*Antaa piippunsa.*) Ja imeksi tuota piippua, jotta ei sammu sillä aikaa kun minä tanssia pyöräytän pois koko tään tyttönäolon ja ottaa sipaisen selkääni eukonnahat.

Juikurinen

(*Tottelee.*) Ka... alkaa häntä sitte jo rakastaa ja kunniassa pitää... vaikka tätä piipputulta vireillä pitäen... (*Soitto alkaa.*)

Mamman Liisa

No! (*Sylkäisee kämmeneensä, hieraisee kämmeniään yhteen ja liihottelee sitte kankeana kädet puuskassa edes takaisin, huulet kiinni puristettuina, silmät aivan napillaan päässä. Miihkuli samaten vastapäätä reuhkaisee hyvin kepeänä. Toiset ovat kuin piirissä ympärillä, tehden hieman liikkeitä.*) No näin!

Miihkuli

(*Hyvillään hökien.*) Vot näin!... Vot... vot!

Mamman Liisa

(*Muutamia kertoja edes takaisin liihoteltuansa sylkäisee taas kämmeneensä, hieraisee käsiänsä yhteen, polkee jalkaa, ojentaa kätensä Miihkulille ja pyörii tämän kanssa. Toiset pyörivät nyt parittain. Käsiään Miihkulille ojentaessaan.*) No, nyt jo.

Miihkuli

A nyt!... Vot nyt! (*Pyöriä reuhkaisee.*) Nyt menee se tyttöys sinulta, Liisa.

Mamman Liisa

Tyttöys meni, mutta akkuus alkaa. (*Sylkäisee pivoonsa.*) Pyöritään, Miihkuli, kovasti... Nyt!

Miihkuli

(*Sylkäisee kämmeneensä, lyö jalkaa maahan, pyörii Liisan kanssa reuhkaisten.*) Hih!

Mamman Liisa

(*Yhtyy hihkaisuun.*) Niin-kuin-niin!... Linkun-lankun.

N:o 47 Vaalipuuhissa, 1 n. A. T. (8 h.) 75 p.
N:o 48 Yksimieliset, 2 kuv. Anton Hasti. (5 h.) 60 p.
N:o 49 Lakkoja, 2 os. vuoropuhelu M. V. (4 h.) 75 p.
N:o 50 Lesken kanssa naimisiin, 1 n. J. Sjöström. (6 h.) 75 p.
N:o 51 Noidan kosto, 3 n. K. O. Tanner. (11 h.) 1:50 p.
N:o 52 Profeetta, 4 n. U. W. Valakorpi. (11 h.) 1:50 p.
N:o 53 Murtovaaralaiset 3 n. Evald J. (8 h.) 1 mk.
N:o 54 Kosimassa, 1 n. Veijon-Veikko. (5 h.) 75 p.
N:o 55 Kuolema, 1 n., U. W. Valakorpi (4 h.) 75 p.
N:o 56 Talonpoika satimessa, 3 n., L. Holberg (12 h.) 1 mk.
N:o 57 Araapilainen pulveri, 1 n., L. Holberg (8 h.) 60 p.
N:o 58 Särjetty sydän, 2 n., K. A. Puhdaskoski. (6 h.) 75 p.
N:o 59 Sorretun kosto, 5 n. J. H. Tuhkanen. (16 h.) 1 mk.
N:o 60 Pikkukaupunki, 4 n., U, W. Valakorpi. (20 h.) 1:25. p
N:o 61 Maalaisia neuvomassa, 3 n., Väinö Kataja. (15 h.) 1:50 p.
N:o 62 Kun agronoomi saapui, 1 n. Vilho Leino. (9 h.) 75 p.
N:o 63 Karkureita, 1 n., Vilho Leino. (6 h.) 75 p.
N:o 64 Naapurit, 1 n., U. W. Valakorpi. (11 h.) 75 p.
N:o 65 Aave. 1 n., U. W. Valakorpi. (4 h.) 50 p.
N:o 66 Mustasukkaisia, 1 n. Yrjö Heilala (7 h.) 50 p.
N:o 67 Kuninkaan tuomio, 3. n Otto Vilho. (8 h.) 1 mk.
N:o 68 Talonkatsojaiset, 1 n. Korhos-Heikki. (5 h) 50 p.
N:o 69 Aarteenkaivajat, 3 n Larin-Kyösti (10 h.) 2 mk.
N:o 70 Kun piiat ovat lakossa, 3 n., Martti wuori, (6 h.) 2 mk.
N:o 71 Märtta Lejonhufvud 1 n, Martti Wuori. (5 h.) 50 p.
N:o 72 Naimiskauppa, 1 n., Martti Wuori, (5 h.) 75 p.
N:o 73 Seinä väliä, 1 n., Martti Wuori. (4 h.) 75 p.
N:o 74 Lakossa, 3 n., Kalle Santavuori. (13 h.) 75 p.
N:o 75 Matkustava agronoomi, 3 n., U. W. Valakorpi. (10 h) 1 mk.
N:o 76 Yöjunaa odotellessa, 1 n., Yrjö Heilala. (9 h.) 50 p.
N:o 77 Kälyjensä ahdistama, 1 n., Yrjö Heilala. (8 h.) 50 p
N:o 78 Mielipuolen kosto 2 n., K. A Puhdaskoski. (5 h.) 50 p.
N:o 79 „Karhujen" kynsissä, 1 n., Yrjö Heilala. (8 h.) 50 p.
N:o 80 Mustalaisen kosto, 3 n., Kalle Tähtelä. (4 h.) 75 p.
N:o 81 Siirtolaiset, 3 n., K. O. Tanner. (9 h,) 75 p.
N:o 82 Juutalainen, 1 n., J. A. Heino. 75 p.
N:o 83 Luulojen uhrit, 1 n. Kalle Santavuori. (6 h.) 75 p.
N:o 84 Hirvijahdissa, 1 n. Kyösti Korpikivi. (9 h.) 75 p.
N:o 85 Saiturin perintö, 1 n., Kyösti Korpikivi. (5 h.) 50 p.
N:o 86 Kun vaaria narrattiin, 1 n, Kyösti Korpikivi. (7 h.) 75 p.
N:o 87 Kuvernööri tulee, 2 n. Kyösti Korpikivi. (7 h.) 75 p.
N:o 88 Mailman loppu, 1 n., Yrjö Ylänne. (7 h.) 75 p.
N:o 89 Sulhanen vankilasta, 1 n., K J. Tuulensuu. (5 h.) 75 p.
N:o 90 Silinterihattu, 2 n., J. M—aa. (7 h) 75 p.
N:o 91 Ka, sinäkö se olitkin? 2 n., J. M—aa. (8 h) 75p
N:o 92 Naimishommissa, 1 n, Liina Kahma. (6 h.)75
N:o 93 Kun rouva ei ole kotona, 1 n, Vilho Velho. (4 h.) 75 p.
N:o 94 Kultainen sydän, 2 n. J. M—aa (5 h.) 75 p.
N:o 95 Pettymys, 1 n. Korhos-Heikki. (5 h.) 50 p.
N:o 96 „Rautatiehallitus" istuu, 1 n Yrjö Heilala (8 h.) 1 mk.
N:o 97 Pohjoisnavalla, 1 n., Alarik Korhonen. (5 h.) 50 p.
N:o 98 Sokkosilla, 1 n., Eetu Antelo (8 h.) 75 p.
N:o 99 Kauppa-onni, 1 n., Yrjö Heilala (7 h.) 75 p.
N:o 100 Harha-askeleita, 1 n., U. W. Valakorpi. (5 h.) 1 mk.
N:o 101 Ilkeää unta, 1 n, Yrjö Heilala. (7 h) 75 p.
N:o 102 Kiusallinen palvelija, 2 n., Yrjö Heilala. (6 h.) 75 p.

N:o 103 Lastenkaupat, 2 n., Korhos-Heikki. (7 h.) 75 p.
N:o 104 Hiiri, 1 n. Vilho Velho. (5 h.) 75 p.
N:o 105 Kylänkellot, 1 n, Aaro J. Vallinmäki. (4 h.) 75 p.
N:o 106 Salapolttajat, 3 n., Eia Mustamaa. (11 h.) 75 p.
N:o 107 Osuuspäivillä, 1 n., K. Halonen. (8 h) 75 p.
N:o 108 Poliittinen parturi, 2 n., K. Korpikivi. (9 h) 75 p.
N:o 109 Mätäkuussa, 1 n., Väinö Aronen (9 h.), 75 p.
N:o 110 Porrassalmella, 1 n., Olli Salmelainen. (8 h.) 75 p.
N:o 111 Onnenpotkaus, 3 n., Lähteenpuro. (12 h.) 1 mk.
N:o 112 Valoa kohti, 2 n., Viiro. (12 h) 75 p.
N:o 113 Kahvilan Kaisu, 2 n., Korhos-Heikki. (10 h.) 75 p.
N:o 114 Velisurmaaja, 3 näyt. kuv. Korhos-Heikki. (4 h.) 50 p.
N:o 115 Väkeviä voimia, 2 n., U. W. Valakorpi. (8 h.) 1 mk.
N:o 116 Lehtoset ja Mehtoset, 1 n., Lauri Pohjanpää. (11 h) 75 p.
N:o 117 Kun naiset pelkäävät, 1 n., Ville Akkanen. (7 h.) 75 p.
N:o 118 Raatimieheksi, 2 n., Olli Salmelainen (18 h,) 1 mk.
N:o 119 Ovelat varkaat, 1 n., Ruupert Kainuulainen (9 h.) 1mk.
N:o 120 Tuomas Ronkainen, 2 n., Sakari Pyysalo. (7 h.) 1 mk.
N:o 121 Torpan tyttö, 2 n., Kalle Santavuori. (7 h.) 75 p.
N:o 122 Halleyn tähti, 2 n., Väinö Kataja. (7 h) 75 p.
N:o 123 Kirous ja kihlaus, 1 n., I. Riihiniemi. (4 h.) 75 p.
N:o 124 „Hieno käytös," 2 n., Eero Eerola. (9 h.) 75 p.
N:o 125 Orjina ollessa, 3 n., M. Ruotsi. (3 h.) 1 mk.
N:o 126 Kiusankappale, 1 n., Martti Wuori. (3 h.) 75 p.
N:o 127 Tulisessa tuskassa, 1 n. Yrjö Heilala. (3 h) 50 p.
N:o 128 Käärme, 1 n., Eero Alpi. (4 h.) 75 p.
N:o 129 Luulojen laskuvirheet, 1 n. J. Mannermaa. (11 h.) 1 mk
N:o 130 Kun hätä on suurin, 2 n. Ruupert Kainuulainen. (9 h) 1 mk
N:o 131 Rakkauden vuoksi, 1 n. Roope Ruoholampi. (6 h) 1 mk.
N:o 132 Rakkauden tunnustusta, 1 n. Vihtori W. (7 h.) 75 p.
N:o 133 Kun rouvat epäilevät, 3 n Nuutti Vuoritsalo. (8 h.) 1:75.
N:o 134 Kun lesket lempivät, 4 n. Maiju Lassila (9 h.) 1:25.
N:o 135 Rautatieravintolassa, 1 n. Yrjö Heilala (6 h) 50 p.
N:o 136 Kun salia siivottiin, 1 n. Miina Häger. (5 h.) 75 p.
N:o 137 Lakiasia, 3 n. Kario, (6 h.) 75 p.
N:o 138 Järkevän tuvassa, 1 n. U. Lisitzin (4 h.) 75 p.
N:o 139 Maatiaisrotu, 1 n. Nuutti Vuoritsalo (6 h.) 75 p.
N:o 140 Kärpäspaperi, 1. n. Nuutti Vuoritsalo (4 h.) 75 p.
N:o 141 Adalminan helmi, 4 n. SAlo. (16 h) 1:—
N:o 142 Elsa-Marian kihlajaiset, 1 n. Jussi Mantero. (9 h.) 75 p.
N:o 143 Surkeasti petetty, 3 n. Yrjö Heilala (5 h.) 75 p.
N:o 144 Herrastapoja oppimassa, 2 n. Miina Häger (5 h.) 1 mk.
N:o 145 Muuttohommissa, 1 n. Korhos-Heikki. (6 h) 75 p.
N:o 146 Toppakahvia 1 n. Pasi (5 h) 75 p.
N:o 147 Nikoteemuksen kosijat, 2 n. Ville Akkanen (5 h.) 1 mk
N:o 148 Kun „kiertue" saapui, 1 n. Nuutti Vuoritsalo. (7 h.) 75 p
N:o 149 Kauppamatkustaja, 1 n. Mikko —l.—r (9 h.) 75 p.
N:o 150 Vehkeitten loppu 1 n. J. T. (5 h.) 50 p.
N:o 151 Karkauspäivänä, 1 n., Jyrki. (15 h.) 75 p.
N:o 152 Mustasukkaisuuden manööveri, 1 n., J. Mannermaa, (7 h.) 75 p.
N:o 153 Kun ruusut kukkivat, 3 n. Maiju Lassila. (10 h.) 1:50 p.
N:o 154 Ihmisten tähden, 3 n. Martti Wuori (12 h.) 1:50 p.
N:o 155 Henkensä uhalla, 3 n. Martti Wuori. (6 h.) 1:50 p.

Hinta 1:50 p.